[illegible] 1926-27

പുസ്തകം 17 ലക്കം 4

R65 [illegible], M111 VD
M27.17.4

Regd. No. M. 916

THE VEDANTA DIPIKA

வேதாந்த தீபிகை.

அக்ஷயவருஷ,

1926—1927.

ஸம்புடம் 17.

தைமீ.

JANUARY.

ஸஞ்சிகை 4

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

REGISTRAR OF BOOKS
28 MAY 1927
MADRAS

விஷய ஸூசிகை.

1. தர்மாதர்ம நிர்ணயம்:—ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர். 113
2. ஜரத்காருவின் உபாக்யாநம்.—ஓர் பௌராணிகர். 121
3. ஜடாயுஸ்ஸாக்த மோக்ஷம்:—சே. லக்ஷ்மீநரஸிம்மாசார்யர். 128
4. ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யத்தில் மற்றுமொரு விசாரம்:—
ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர். 132
5. கடிதங்கள்:— 137
6. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்:— 139
7. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்:—
ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர். 17
8. ஸ்தோத்ர ரத்நம்:— 17

K. R. Press, Madras.

வர்ஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0.] [ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 6

பாதி விலை!

ஒரு மாதம் வரை

பாதி விலை!!

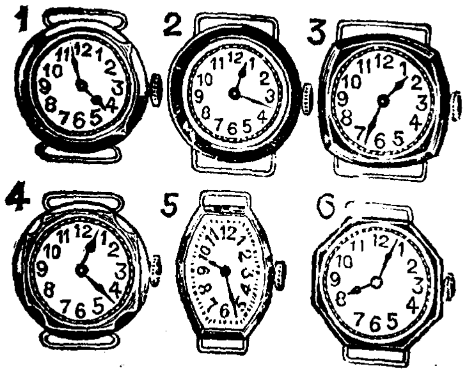

அசல் விலை ரூ. 14.
பாதி விலை ரூ. 7.

22-காரட். ரோல்டு கோல்டு கை கெடியாரம். 10 வருஷம் உத்திரவாதம். பார்வைக்கு அழகாயிருக்கும், இக்கெடியாரங்களில் எம்மாதிரிஷேப் ஆனபோதிலும் ஒவ்வொரு கடியாரமும் ஒரு பட்டுப் பட்டையுடன் அனுப்பிவைக்கப்படும்.

☞ ஸ்வான் ஹவுஸ், தபால்பெட்டி, நெ. 508,
பி. டி. மதராஸ்.

இனாம்! இனாம்!!

இச்சமயம் தவறாதீர்கள்!!

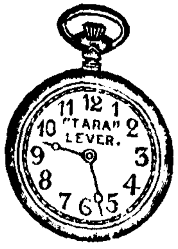

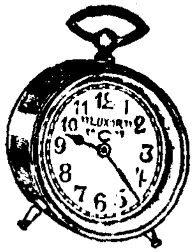

சில நாளைக்கு மாத்திரம்!!

உலகமெங்கும் ப்ரஸித்திபெற்ற தாராலீவர் ஜேக்கட் லீவர் கடியாரம் விலை ரூ. 5-0-0 உள்ளது. உள் டையலின்மேல் ஐந்துவருஷம் உத்திரவாதம். காலத்திற்கு சரியான மணியை காட்டக்கூடியது. இக்கடியாரத்தை ஆர்டர் செய்கிறவர்களுக்கு ஒரு "C" டைம்பீஸ் இனாமாகக்கொடுக்கப்படும். இச்சமயம் தவறுதீர்கள். சில நாளைக்கு மாத்திரம். கடியாரம் ஒன்றுக்கு விலை ரூ. 5-0-0 முந்துங்கள்.

விலாசம்:— காப்டன் வாச் கம்பெனி,
தபால்பெட்டி 265 மதராஸ்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர். வங்கீபுரம், ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 17.] அக்ஷயஹூ, தைமீ [ஸஞ்சிகை 4

[illegible]

[illegible] ॥

[ஸ்ரீபாகவதம் 1-9-23.

ஸ்ரீ:

தர்மாதர்ம நிர்ணயம்.

(ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.)

சென்ற ஸஞ்சிகையில், பாச்சாத்ய வித்யாப்யாஸம் முதலியவைகளால் ஒருவிதமான ஸம்ஸ்காரத்தை அடைந்திருக்கும் புத்தியையுடைய நமது லௌகிக ஸுஹ்ருத்துக்கள், நமது மத க்ரந்தங்களை நன்றாகப் படித்து அவைகளிற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களைக் குணதோஷ விசார பூர்வகமாகப் பரிசீலநம் செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிப் பரிசீலநம் செய்வதால் தமக்கு மாத்ரமன்றிக்கே ஜநஸாமாந்யத்திற்குக் கூடப் பெரியதொரு ச்ரேயஸ் ஜநிக்குமென்றும் நாம் விஜ்ஞாபித்திருந்தோம். நமது மத க்ரந்தங்களின் கர்த்தாக்கள் ஸாமாந்ய ஜநங்கள் அல்லர்; விசேஷித்த தபோமஹிமையாலும் பகவத் பாகவத கடாக்ஷத்தாலும் சிறந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றுள்ள மஹர்ஷிகள்; ஜகத்திலுள்ள சேதந வர்க்கங்களின் ச்ரேயஸ்ஸுக்காகவே தமது ஆயுஷ்காலம் முழுவதையும் அர்ப்பணம் செய்தவர்கள்; மஹாஜநங்களின் ஆநுகூல்யத்தை அறியும் விஷயத்தில், இக்காலத்திலுள்ள பெரியோர்களைக்காட்டிலும் பலமடங்கு சிறந்தவர்கள்; இவ்வாறு ஒரு நம்பிக்கை அவர்களிடம் நமக்கு இருக்கிறபடியால், அவர்களுடைய க்ரந்தங்களை

186768

நமது ஸுஹ்ருத்துக்களெல்லாரும் ஆதரிக்கவேண்டுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

தவிரவும், அந்த க்ரந்தங்களில் ஜகத்துக்கு நன்மையைச் செய்யக்கூடிய சில ரஹஸ்யார்த்தங்கள் இருக்கின்றனவென்றும் நாம் நினைக்கிறோம். நாம், நமது தேஹம் மநஸ் இவை முதலியவைகளை உசிதங்களான நியமந மார்க்கங்களில் பரிசயப்படுத்திக்கொண்டு வந்தால் அந்தப் பரிசயத்தின் பலமாக அவைகளுக்குச் சில அஸாதாரண சக்திகள் ஜநிக்கின்றனவென்றும், சில அபரிசித பூர்வங்களான அநுபவங்களும் நமக்கு ஆவிர்பவிக்கின்றனவென்றும் பாச்சாத்யர்களால் கூட இக்காலத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சிற்சில விடங்களில் சில அஸாதுக்களான மோசக்காரர்கள் காணப்படுகிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால், விச்வாஸத்திற்கு அர்ஹரான பல ஸாதுக்களால் நமது புத்திக்கு எட்டாத ஆச்சர்யகரமான சில அநுபவங்கள் அநுபவிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். இம்மாதிரியான அநுபவங்களுக்கும் சக்தி விசேஷங்களுக்கும் ஸாதகங்களாயுள்ள சில உபாய விசேஷங்கள் நமது ருஷிப்ரோக்தங்களான க்ரந்தங்களில் காணப்படுகிறபடியால், அவை லுப்தமாகாமல் வெளிவரவேண்டுமென்னும் இச்சையும் நம்முடைய இம்மாதிரியான ப்ரார்த்தனைக்குக் காரணமாகின்றது.

இப்பொழுது நமது சாஸ்த்ரம், தர்மம் அதர்மம் இவைகளைப்பற்றி என்ன சொல்லுகின்றது என்பதைச் சற்று கவனிப்போம். சாஸ்த்ரம் என்று ஒன்றை அங்கீகரியாமல், தமது புத்திபலத்தை அவலம்பித்தே ப்ரவ்ருத்திக்கும் நிரூபகர்களிற் சிலர், 'மநுஷ்யர்கள் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் யாவை, த்யஜிக்க வேண்டியவை யாவை, ஸாதுவான நடத்தை என்பது எது, அஸாதுவானது எது' என்பதைப்பற்றி தீர்க்க காலமாகப் பலவிடங்களில் பலவாறாக விசாரம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அது விஷயமாக அவர்கள் உறுதியான ஒரு நிர்ணயத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கின்றது. இன்று தர்மமாகக் கொண்டாடப்படுவதெல்லாம் மறுதினத்தில் அதர்மமென்று வெறுக்கப்படுகின்றன. ஒருவித அநுஷ்டாநமே ச்ரேயஸ்கரமென்று சில நிரூபகர்கள் ஸித்தாந்திக்கையில், வேறு சிலர், அது ச்ரேயஸ்ஸுக்கு விருத்தமென்று வாதித்து, அதற்கு எதிர்நடையான அநுஷ்டாநத்தை நடத்திவருவதையும் நாம் பார்க்கிறோம். இந்த அவ்யவஸ்தை ஸகல தர்ம விஷயங்களிலும் காணப்படுகின்றது. ஜந ஸமுதாயஸ்திதி விஷயமாகவோ, வ்யக்தி நிஷ்ட தர்ம விஷயமாகவோ, ஒன்றிலும் ஒரு வ்யவஸ்தையும் தென்படவில்லை. வர்ணசுத்திக்கும் குலங்களின் ஸம்ரக்ஷணத்திற்கும் முக்ய காரணமாயுள்ள விவாஹ விஷயத்தில் இந்த நிரூபகர்களுக்குள் கணக்கற்ற பிந்ந பிந்ந அபிப்ராயங்கள் இருக்கின்றன. விவாஹார்ஹமான வயஸ்ஸைப்பற்றியும், விவா-

ஹம் செய்துகொள்ளும் மாதிரியைப்பற்றியும், தம்பதிகளுக்குள் பரஸ்பரம் இருக்கவேண்டிய ஸ்தைர்யத்தைப்பற்றியும், பந்துக்களுக்குள் விவாஹயோக்யமான பந்துத்வத்தைப்பற்றியும், கேவலம் காம பூரணமாகிற ப்ரயோஜநத்திற்கு மேற்பட்டு ப்ரயோஜநாந்தரங்கள் இருக்கின்றனவா என்பதைப்பற்றியும், இவர்களுக்குள் எவ்வித அபிப்ராய ஒற்றுமையும் இல்லை. இன்னும் இம்மாதிரியாக வேறு தர்ம விஷயங்களிலும் கணக்கற்ற பேதங்கள் இவர்களுக்குள் இருக்கின்றன. இப்படி எல்லா தர்மங்களும் அநிர்ணீதங்களாக இருப்பதற்கு ப்ரதாநகாரணம், கேவலம் தமது சிற்றறிவைக்கொண்டு மாத்ரம் இவைகளின் நிர்ணயத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க முயல்வதேயாகும்.

நமது மதத்திலோவென்றால் தர்மாதர்ம விவேசநம் கேவலம் நமது ஸங்குசித புத்தியை மாத்ரம் அவலம்பித்து நிற்கவில்லை. அந்த விவேசநத்தை நமது மஹர்ஷிகள் தமது தபோபலத்தைக் கொண்டு நன்றாகப் பரிசோதித்துப்பார்த்து அவைகளை நம்முடைய ஆநுகூல்யத்தை உத்தேசித்து சாஸ்த்ரரூபமாக ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அந்தச் சாஸ்த்ரங்களை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு நாம் அதிகாரிபேதம் முதலியவற்றை விசாரித்து தர்மாதர்ம நிர்ணயம் செய்கிறோம். எவ்வித ஸ்வதந்த்ரனான சக்தனும், எந்த மஹாஜநங்கள் சேர்ந்த பெரிய ஸபைகளும், அந்தச் சாஸ்த்ரம் சொல்வதற்கு விருத்தமாக ஒரு நிர்ணயத்தை ஏற்படுத்த சக்தராகார். அந்தக் காரணத்தினாலேயே நமது தர்மம் ஸநாதந தர்மமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படி விதிக்கப்படும் தர்மம் மூன்று வகைப்படும். மநுஷ்ய ஸாமாந்யத்திற்குப் பொதுவாக, எல்லாராலும் அவச்யம் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியவை அவைகளுள் முதல்வகைப்பட்டவை. அவைகளை அநுஷ்டிக்காமல் கைவிட்டாலும், அல்லது தவறுதலாக அநுஷ்டித்தாலும், மநுஷ்யன் தனது மநுஷ்யத் தன்மையை இழந்து விடுகிறானென்றும், பகவத் ப்ராப்திக்கும் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அத்யந்தம் அநர்ஹனாகிறான் என்றும் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தத்தர்மங்களாவன:— (1) ப்ராணி பீடையைச் செய்யாமல் இருப்பது, (2) ஸத்யவசநம், (3) திருடாமல் இருப்பது, (4) உள்ளும்புறமும் சுசியாக இருப்பது, (5) ஜ்ஞாநேந்த்ரியம் கர்மேந்த்ரியம் இவைகளை நியதவிஷயங்களிலேயே வர்த்திப்பது, (6) அந்நம் தீர்த்தம் முதலியவைகளை யதாசக்தி கொடுப்பது, (7) மநஸ்ஸை ஸ்வாதீநப்படுத்துவது, (8) ஆபந்நர்களை ரக்ஷிப்பது, (9) மற்றொருவன் அபகாரம் செய்தாலும் அவன் விஷயத்தில் சித்தவிகாரமற்றிருப்பது, ஆக ஒன்பது.

“𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ।
𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌮𑍋 𑌦𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥”

என்று இந்த ஒன்பது தர்மங்களையும் ஸகல ஜநங்களுக்கும் ஸாதாரணங்களான தர்மங்களாக ஸ்ரீ யாஜ்ஞ்யவல்க்ய மஹர்ஷி தமது ஸ்ம்ருதியிற் சொல்லியிருக்கிறார்.

இரண்டாவது பிரிவைச்சேர்ந்த தர்மங்கள் எல்லா ஜநங்களுக்கும் பொதுவானவையல்ல. இவை, ஜநங்களின் ஜந்மாந்தர வாஸநையையும், வாஸநாநுகுணமான ப்ரவ்ருத்தியையும் உத்தேசித்து, அவைகளுக்கு அநுகுணங்களாக விதிக்கப்பட்டவை. அந்தந்த வாஸநையை உடையவர்களே அததற்கு அநுரூபமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கத் தகுந்தவர்களாக ஆகிறார்கள். அதாவது - அதிகாரி பேதப்படிக்கு இந்தத் தர்மங்கள் பேதிக்கின்றன. ஒரு அதிகாரி, தனக்கு ப்ராப்தமாக இருக்கும் தர்மத்தை அநுஷ்டிக்காமல் இருப்பதும், தனக்கு அப்ராப்தமாகவும் மற்றவர்களுக்கு ப்ராப்தமாகவும் இருப்பதை அநுஷ்டிப்பதும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுள் உயர்வு தாழ்வு என்னும் வ்யத்யாஸம் இருப்பதாகச் சாஸ்த்ரம் சொல்லவில்லை, எல்லாரும் தம்தம் தர்மத்தை அநுஷ்டித்து அந்த அநுஷ்டாநத்தின் பலமாக ஒரே விதமான ச்ரேயஸ்ஸையே அடைகிறார்கள் என்றே சாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது. இந்தத் தர்மங்களைத்தான் ஜாதி தர்மமென்று நாம் வ்யவஹரிக்கிறோம்.

மூன்றாவது வகுப்பைச்சேர்ந்த தர்மங்கள் விதிப்ராப்தங்களல்ல. ஜநங்கள், தம்தம் நோக்கம் போகும் ப்ரகாரம், கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள தர்மங்களில் சிலவற்றையோ வேறு அநிஷித்த தர்மங்களையோ தமது தர்மமாக எடுத்துக்கொண்டு, அவைகளை விசேஷித்த ச்ரத்தையுடன் அநுஷ்டிக்கலாமென்று சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவை ஐச்சிகங்களாக ப்ராப்தமாகின்றன. திவ்ய தேசயாத்ரை, ஸந்நிதிகளிற் செய்யப்படும் புஷ்பாதி ஸமர்ப்பணம் முதலிய கைங்கர்யம், பரோபகாரம், தேசத்திற்காகவும் ஜநங்களுக்காகவும் உழைப்பது முதலிய தர்மங்கள் இந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தனவாகும்.

இம்மூன்றுக்குள் மிகவும் ப்ரதாநங்கள் முதல்முதல் கூறப்பட்டுள்ள ஸாதாரண தர்மங்களே. அவைகளுக்கு லோபம் நேர்ந்துவிட்டால் மற்றவைகள் அப்ரயோஜநங்களாகவே பரிணமிக்கும். மநுஷ்யனாக இருந்தன்றோ ப்ராஹ்மணனாகவேண்டும்? ஆகையால், மநுஷ்யனாக இருக்க அவச்யம் அபேக்ஷிதமான ஸாதாரண தர்மத்தைக் கைதவறவிட்டவன் விசேஷித்த ப்ராஹ்மணதர்மம் முதலியவைகளை அநுஷ்டிப்பதால் என்ன பயனை அடையக்கூடும்? இதை உள்ளபடி உணராமல் அநேக ஜநங்கள், ஸாதாரண தர்மங்களாகிற ஸத்யவசநம், பூததயை முதலியவைகளை அநாதரித்து, அஸாதாரண தர்மங்களாகிற கர்மாநுஷ்டாநம் முதலியவற்றை ஊக்கத்துடன் நடத்தி வருகிறார்கள். அதனால் ச்ரேயஸ்ஸைத் தேடவும் நினைக்கிறார்கள். இது ப்ரமமன்றோ? காலபலத்தால் ப்ரதாநங்களான தர்மங்கள் அப்ரதாநங்களாகவும் அப்ரதாநங்கள் ப்ரதாநங்களாகவும் மாறுபாட்டத்தை அடைந்து நிற்கின்றன. உண்மையான வைதிகர்கள் இம்மாதிரியான மாறுபாட்டத்திற்கு உட்படாமல் இருக்கிறார்கள். ஆனால், சிலர் அஸத்யம் ஸ்தேயம் முதலியவைகளில் அவ்வளவாக தோஷத்தைப் பாராட்டாமல் கர்மாநுஷ்டாநங்களில் மாத்ரம் வைதிக வேஷம் பூண்டு வருவதை நாம் அறிவோம். அது சாஸ்த்ரங்களின் தோஷமாகுமோ? ஸத்யத்திலும் தாநத்திலும் தர்மம் ப்ரதிஷ்டிதமாய் இருப்பதாக உபநிஷத் சொல்லவில்லையா? ப்ரதிதிநமும் போஜநத்திற்கு முன், அக்ரதாநம் பூதபலி மநுஷ்யபலி முதலிய பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களென்று சொல்லப்படும் அந்ந தாநத்தைச் செய்துவிட்டே ஒவ்வொருவனும் போஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றும், க்ராமத்திலுள்ள ஸஹவாஸிகள் தமது பந்து ஜநங்களின் மரணம் முதலிய க்ரூர துக்கத்தால் ஆதுரர்களாக ச்ரமப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவர்களின் ஸமீபத்திலுள்ள நாம் அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதமான உதவி புரிந்து யதாசக்தி அவர்களுடைய ஆபந்நதசைக்கு ஏதாவது ஒருவித பரிஹாரம் செய்துவிட்ட பிறகு தான் நமது முக்ய நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்றும் விதிக்கும் நமது சாஸ்த்ரம் பரோபகாரத்தை அநாதரிக்கின்றது என்று எப்படி சொல்லக்கூடும்? அம்மாதிரியான காலங்களில் போஜநத்தையும் நமது சாஸ்த்ரம் நிஷேதிக்கின்றதன்றோ? ஜந ஸாமாந்யத்திற்கு க்ஷோபத்தைச் செய்யக்கூடிய ஒரு ஆபத் நேர்ந்தால் அந்த க்ஷோபம் நமக்கு எவ்வித பாதகமுமில்லாமல் இருந்தபோதிலும், அக்காலங்களில் நம்முடைய அஸாதாரண தர்மங்களுக்கு ஸங்கோசங்களை நமது சாஸ்த்ரம் விதிக்கின்றது. தவிரவும், ப்ராணிஹிம்ஸை திருட்டு முதலியவைகள் பெரிய பாபங்களென்று நம்து மதத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக மற்றை மதங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ? சாஸ்த்ர ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கையில், சில அநபிஜ்ஞர்களின் அநுஷ்டாநத்தைப் பார்த்துவிட்டு சாஸ்த்ரத்தின்மீது தோஷாரோபணம் செய்வது ந்யாய்யமாக மாட்டாது.

இரண்டாவது வகுப்பைச்சேர்ந்த அஸாதாரண தர்மங்களை, ‘ஏன் ஜாதி வ்யத்யாஸமில்லாமல் எல்லாருக்கும் பொதுவாக விதிக்கக்கூடாது?’ என்று

கேட்கலாம். இதற்கு ஸமாதாநம் ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வ்யாதிக்குத் தகுந்தபடி ஔஷதவிதாநம் செய்வதுபோல, ஸ்வாபாவிகங்களான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி தர்ம விதாநமும் செய்யவேண்டும். ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து நிற்குமவர்களுக்கு ஒருவித தர்மமும், ரஜோகுணசாலிகளுக்கு வேறுவித தர்மமும், இம்மாதிரி குணபேதத்தை அநுஸரித்துத் தர்மபேதம் ஏற்படவேண்டியது யுக்தியுக்தமே. அந்தக் குணங்கள் தலையெடுத்து நிற்பது அப்ரத்யக்ஷமாக இருக்குமாதலால், அவைகளை ஒருவாறு ஸூசிப்பிக்கும் பிறவியை ஆதாரமாக எடுத்துக்கொண்டு தர்மபேதம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று நாம் அறியவேண்டும். ஒருவனுக்கு ப்ராஹ்மண ஜந்மமும் மற்றொருவனுக்கு அப்ராஹ்மண ஜந்மமும் கிடைப்பது அவரவர்கள் ஜந்மாந்தர கர்மத்தைச் சேர்ந்தது; ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களும் ஜந்மாந்தர வாஸனையைச் சார்ந்தவையாதலால், பிறவியைக் குணங்களின் அடையாளமாகச் சாஸ்த்ரங்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகின்றன. ஜந்மாந்தரங்களை ஒத்துக்கொள்ளும் நமக்கு இதில் எவ்வித ந்யாய விரோதமும் தெரியவில்லை.

ஆனால், இது விஷயத்தில் வேறு ஒரு யுக்திவிசாரமும் செய்யக்கூடும். ‘சில வ்யக்திகளிடம் குணபூர்த்தி ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகின்றதே; அப்படித் தெரியுமிடத்தில் அந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு ஏன் நாம் தர்மவிதாநம் செய்யக்கூடாது?’ என்று கேட்பார் உண்டு. அப்படி தர்மவிதாநம் செய்வது யுக்திக்கு விருத்தமன்று என்றே நாம் சொல்லத் துணிவோம். ஆனால், அவ்விதம் பிறவிக்கு விருத்தமாகக் குண வ்யாபாரங்கள் ப்ராயேண தென்படமாட்டா. அநுபவத்திற் சில ப்ராஹ்மணர்கள் தமோகுண வ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பதையும், ப்ராஹ்மணரல்லாதவர்கள் ஸத்வகுண வ்யாபாரத்தில் நோக்கமுடையவராயிருப்பதையும் நாம் காண்கிறோமே என்றால், அவ்விடத்தில் எங்கேயோ நமக்கு அஜ்ஞாதமான அம்சம் தவறியிருக்கின்றது என்று மாத்ரம் நாம் மறுமொழி சொல்லக்கூடும். ஜந்மாந்தர கர்மம் இப்படிப்பட்டது என்று நம்மால் அறியக்கூடாதது. ஒரு கர்ம விசேஷத்தால் ஒருவித பிறவியையும், மற்றொரு கர்ம விசேஷத்தால் அந்தப் பிறவிக்கு விருத்தமான குணமும் ஸம்பவிக்கலாமாகையால், சாஸ்த்ரம் செய்தவர்கள் தவறியிருக்கமாட்டார்கள் என்னும் நம்பிக்கையைக்கொண்டு, நாம் சாஸ்த்ரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதுதான் புத்திமத்க்ருத்யமாகும்.

இம்மாதிரி பிறவியின் பலத்தைக்கொண்டு தர்மம் நிர்ணயிப்பது, ஜநங்களுக்குள் மிக்க கலியை ஜநிப்பிக்கின்றது என்பது உண்மையே.

ஆனால், அது அவிவேகத்தால் ஏற்படுகின்றது என்பது திண்ணம். காமக்ரோதம் முதலியவற்றுக்குக் காரணமாயிருக்கும் ரஜஸ் தமோகுணங்களை அடக்கி, சமம், தமம் முதலியவற்றுக்குக் காரணமாயுள்ள ஸத்வகுணத்தை ஸம்பாதித்துப் பாதுகாத்து வரவேண்டுமென்று ஒருவனுக்கு ஹார்த்தமான நோக்கம் இருந்தால், அவன் அம்மாதிரி கலிக்குப் பாத்ரமாகமாட்டான். அப்படி அவன் க்ரோதபரவசனாய் ஒரு ஸத்வகுணம் நிறைந்துள்ளவனை அஸூயித்தாலும், அஸூயிக்கப்படுகிறவன் உண்மையாக ஸத்வகுணம் நிறைந்தவனாயிருந்தால் அந்த அஸூயையினால் எவ்வித விகாரத்தையும் அவன் அடையமாட்டான். இரண்டு கோடியிலும் கலி சாந்தமாகிவிடவேண்டும். கலி வ்ருத்தியாகின்றதே என்றால், அதற்கு நம்மிடம் குணபூர்த்தி இல்லாமையே காரணம், தர்ம விபாகம் காரணமன்று.

சாஸ்த்ரம் விதிக்கும் ஜாதிதர்மங்கள் யாவை என்பதை இங்கு விஸ்தரிப்பது அப்ராப்தம். ஒரு அம்சத்தைப்பற்றி மாத்ரம் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கவேண்டியது அவசியமாகத் தோன்றுகிறது. இந்த ஜாதி தர்மங்களுக்கு உட்பட்டனவாய் அநேக கர்மங்களை நாம் செய்யவேண்டுமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது. அப்படிப்பட்ட கர்மங்களின் ஆவச்யகதை என்ன? அவைகளை விட்டுவிட்டால் ஏன் ஒருவன் அந்தக் காரணத்தினால் பதிதனாகவேண்டும்? இத்யாதியான ஆக்ஷேபங்கள் பலரால் பலகாலங்களிற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்கு ஸமாதாநம் ஸ்ரீபகவத்கீதையில் நன்றாகப் புலப்படும். உத்தமமான ச்ரேயஸ் வேண்டுமானால் கர்மங்களின் சாஸ்த்ரோக்தமான அநுஷ்டாநமே அதற்கு உபாயமாகுமென்று அந்த க்ரந்தத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமும் பகவத்க்ருபையும் நமக்கு நினைத்த மாத்ரத்தில் கிடைக்கமாட்டா. அவை கிடைக்கவேண்டுமானால் அதற்குப் பூர்வாங்கமாக நாம் தேஹாத்ம விவேக ஜ்ஞாநம் பெற்று, தேஹ ப்ரயுக்தங்களான ராகத்வேஷாதிகளைச் சிரகால அப்யாஸத்தால் அடக்கி அதனால் ஒரு சுத்தியை அடையவேண்டும். கணக்கற்ற ஜந்மங்களாக ராகத்வேஷம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும் நமக்கு, அவைகளை நினைத்த மாத்ரத்தில் அடக்குவது என்பது ஸாத்யமில்லையாதலால், அதற்கு ஸாதநமாக சாஸ்த்ரீய கர்மாநுஷ்டாநம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தேஹத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் நாம் எவ்வித கர்மமும் செய்யாமல் ஒரு க்ஷணகாலமும் இருப்பது ஸாத்யமில்லை. நமது புத்திக்கு யுக்தமாகத் தோன்றும் கர்மங்களைச்செய்யலாமோவென்றால், அவை நமக்கு நன்மையையே விளைவிக்கும் என்னும் நிச்சயமில்லாததாலும், நமது புத்தியைக்காட்டிலும் நமது சாஸ்த்ரகர்த்தாக்கள் தைவத்தின் அநுக்ரஹ

பலத்தால் பெற்றுள்ள புத்தி சிறந்ததாகையாலும், அவர்கள் விதித்திருக்கும் கர்மங்களைச் செய்வதே யுக்தமாகும். அந்தக் கர்மங்களைச் செய்யும்பொழுது அஹங்காரம் முதலிய கெட்ட எண்ணங்களை விலக்கி 'அந்தக்கர்மங்கள் பகவானுடைய ஆராதநத்திற்காகவே' என்னும் அபிஸந்தியுடன் செய்தால், அந்த ஆராதநத்தால் பகவான் நம்மிடம் விசேஷித்த ப்ரீதி உடையவனாய் நமக்கு எது ச்ரேயஸ்கரமோ அதைச் செய்கிறான் என்று ஸ்ரீ பகவத்கீதை வற்புறுத்துகின்றது.

ஆனால், காலத்தின் கொடுமையால், சாஸ்த்ரப்படிக்குக் கர்மங்களெல்லாவற்றையும் அநுஷ்டிப்பது நமக்கு இப்பொழுது ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கின்றது என்பது உண்மையே. அநேக காரணங்களால் இக்காலத்தில் குடும்பபோஷணம் செய்வது மிகவும் ச்ரமகாமாகிவிட்டது. ஜீவநார்த்தமாகப் பற்பல வ்ருத்தியை நாம் அவலம்பிக்கும்பொழுது, சில காலங்களில் சில தேசங்களில் நாம் செய்யவேண்டிய கர்மங்களிற் சிலவற்றை த்யஜிக்கும்படியாக ஸம்பவிக்கின்றது. இவ்விதம் நிர்பந்தவசத்தால் சில காலங்களில் சில கர்மங்கள் லோபத்தை அடைந்தால், அந்த லோபம் அவனைப் பதிதனாக்கிவிடுமென்றுவது, அல்லது அநிவார்யமான பகவந் நிக்ரஹத்திற்குக் காரணமாக்கி விடுமென்றுவது சொல்வது ந்யாயத்திற்கு விருத்தமாகும். லோபமானதுபற்றி உண்மையான அநுதாபத்துடன் நமது சக்திக்கு வஞ்சனையில்லாமல், எந்த எந்தக் கர்மம் எவ்வளவு ஸாத்யமோ அந்தந்தக் கர்மத்தை அவ்வளவு வரையில் செய்துவந்தால், அபிஸந்தியின் ஸாதுத்தன்மையைப் பார்த்து பகவாந் நம்மை அநுக்ரஹிப்பன் என்பதை நாம் நிச்சயமாக நம்பலாம். ஆகையால்,, கர்மகலாபங்களைப் பார்த்து நாம் பயப்பட ஹேதுவில்லை. இது சாஸ்த்ரத்தின் அபிப்ராயமாக இருந்தால், நம்முடைய கஷ்டத்தை அறியாமல் சாஸ்த்ரம் கர்மங்களை விதிக்கின்றது என்று எப்படிச் சொல்லலாம? கர்மங்களைச் செய்யும்காலத்தில் எவ்விதமான மநோபாவம் ச்ரேயஸ்கரம் என்பதைப்பற்றியும், இன்னும் அது ஸம்பந்தங்களான மற்றை விஷயங்களைப்பற்றியும் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் விசாரிப்போம்.

ஸ்ரீ:

ஜாத்காருவின் உபாக்யாநம்.

[ஓர் பௌராணிகர்]

விவாஹம் செய்துகொள்ள அர்ஹனுயுள்ள ஒரு மனிதன் விவாஹம் செய்துகொள்ளாமலே தீவ்ரமான ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு தனது ஆயுஷ்காலத்தைச் செலுத்துவது தர்மத்திற்கு ஒத்திருக்குமா என்பதைப்பற்றிச் சில நிரூபகர்கள் ஸ்வல்பகாலமாக விசாரித்து வருவதை நமது அபிமாநிகள் கவனித்திருக்கலாம். பாச்சாத்ய நிரூபகர்களுட் சிலர், அது ந்யாய விருத்தமன்று என்று பலமாக வாதிக்கிறார்கள். நமது தேசத்திலும் மஹாத்மா காந்தி முதலான பெரியோர்களும் அம்மாதிரியான அபிப்ராயமுள்ளவர்களாக இருப்பதாகவே தெரியவருகிறது. நமது சாஸ்த்ரங்களிலும், ப்ரஹ்மசர்யாச்ரமத்திலிருந்தபடி கார்ஹஸ்த்யத்தை வஹிக்காமலே ஸந்யாஸாச்ரமத்தில் ப்ரவேசிப்பது அதிகாரி விசேஷங்களில் உசிதமென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பீஷ்மாசார்யர் முதலிய மஹாந்கள் கேவலம் ப்ரஹ்மசாரிகளாகவே இருந்திருக்கிறார்களென்று புராணங்களிலிருந்தும் அறிகிறோம். ஆனால் சாஸ்த்ரத்தின் உண்மையான அபிப்ராயம் அதுதானா? இல்லாவிட்டால் ஸத் ஸந்தாந ஸ்ம்ருத்தியையும் தர்மாசரணத்தையும் உத்தேசித்து ஜநங்கள் விவாஹம் செய்துகொள்வதையே சாஸ்த்ரம் ஆமோதிக்கின்றதா? என்பதைப்பற்றி ஒரு விப்ரதிபத்தி ஏற்படக்கூடும். ஜந்மாந்தர வாஸநாபலத்தால் விவாஹத்தில் பலமான நோக்குமுள்ளவர்களைப் பற்றி எவ்வித விசாரமும் இல்லை. அதற்கு விபரீதமான நோக்குமுள்ளவர்கள் விவாஹத்திற்கு யோக்யதை இருக்குங்காலத்தில் தமது வைராக்யத்தாலோ அல்லது அதைப் போன்ற வேறு காரணங்களாலோ விவாஹம் செய்துகொள்ளாமலே இருப்பது தர்ம்யமாகுமா என்பதைப்பற்றி மாத்ரம் விசாரிப்பது ப்ராப்தமாகின்றது.

இந்த விசாரத்தை ஒருவாறு நிர்ணயிக்கும் சில உபாக்யாநங்கள் புராணங்களில் காணப்படுகின்றன. அவைகளுள் ஜரத்காரு உபாக்யாநம் ஒன்று. அதைப்பார்த்தால். ஒவ்வொரு மனிதனும், தனக்கு ஜந்மத்துடன் ஏற்படும் கடன்களுள் ஒன்றாகிய பித்ரு ருணம் என்பதை ஸந்ததி வ்ருத்தியினால் நிவ்ருத்தித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று நமது மதம் அபிப்ராயப்படுவதாகவே விளங்கும். தவிரவும், இந்த உபாக்யாநத்தில், முன் ஒரு காலத்தில் விவாஹம் கேவலம் காம ப்ரயுக்தமாக இருந்திருக்கவில்லையென்றும், பெண்களை விவாஹம் செய்துகொடுக்கும் காலத்தில் பிதாக்கள் தநத்தைப் பெரியதொரு நிபந்தநமாகப் பாராட்டவில்லையென்றும், கந்யைகளும் யாதி

வ்ரத்யத்தையே பெரிதாக நினைத்து இல்லற வாழ்க்கையில் ப்ரவேசித்தார்க
ளென்றும் நன்ருக ஏற்படுகின்றது. ருண விமோசந ரூபமான தர்மத்
தையே முக்யமாக எண்ணி விவாஹத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் புமான்கள்
ப்ராயேண கடிந சித்தர்களாக இருந்ததாகவும் பார்க்கிரேும். ஆனல் வைராக்
யம் மேல் நோக்கினல், அந்த விரக்தர்களுக்கு தர்மமாகத்தோன்றுவது ஸம்
ஸாரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் நமக்கு அதர்மம் போலவே காணப்படும ்ரேு?

யாயாவரர்களென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் ஒரு ருஷிகுலத்தில் நியதேந்த்ரி
யரான ஜரத்காரு என்னும் பெயருடைய ஒரு தபஸ்வி ஜநித்தார். அவர்
ஒருகாலத்தில் புண்யதீர்த்தாடநம் செய்யவேண்டும் என்னும் எண்ணத்து
டன் துச்சரமான ஒரு வ்ரதத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு பூமி முழுவதை
யும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு வந்தார். ஓரிடத்தில் வரும்பொழுது அவர் தனக்கு
எதிரில் பெரியதொரு பாழும் கிணற்றையும், அதற்குள் அதன் பக்கத்தில்
உத்பந்நமான கொடி ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு தலைகீழாகத் தொங்கிக்
கொண்டிருக்கும் தனது பித்ருக்களையும், அந்தக் கிணற்றில் ஒரு பொந்தில்
இருந்துகொண்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்தக் கொடியைக் கடித்துக்
கொண்டுவரும் ஒரு எலியையும் பார்த்து, மஹத்தான துக்கத்துடன் அந்
தப் பித்ருக்களை நோக்கி, 'ஹே மஹாங்களே! நீங்கள் யார்? இந்தக் கஷ்ட
தசை உங்களுக்கு எந்தக் காரணத்தால் நேர்ந்திருக்கின்றது? உங்களுடைய
ஆபத்தைப் பார்க்க என்மனம் மிகவும் வருந்துகின்றது. நான் ஸம்பாதித்
துள்ள தபஸ்ஸை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். அதைக் கொண்டு நீங்கள்
நல்ல கதியை அடையவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார். அந்தப் பித்
ருக்கள் 'ஹே ப்ராஹ்மணோத்தமனே, நீ யார்? எங்களுடைய கஷ்டதசை
தபஸ்ஸால் நிவ்ருத்திக்கத் தகுந்ததன்று. நாங்கள் யாயாவரர்களென்று
சொல்லப்படும் மஹர்ஷி குலத்தில் பிறந்தவர்கள். காலபலத்தால் எங்களு
டைய குலம் ப்ராயேண உத்ஸந்நமாகிவிட்டது. அந்தக் குல க்ஷயத்தால்
இந்தத் துர்தசையை நாங்கள் அநுபவிக்கின்ரேும். நாங்கள் தொங்கும்
இந்தக் கொடி எங்களுடைய குலத்தைக் காட்டுகின்றது. அதன் மூலங்கள்
எங்களுடைய ஸந்ததி. காலனுகிற எலியினல் அந்த மூலங்கள்
கொஞ்சமாக பக்ஷிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இன்னும் ஒரு மூலம் ஜீவித்தி
ருக்கின்றது. அதுவும் போய்விட்டால் நாங்கள் இந்தக் கிணற்றில் விழு
ந்து மஹத்தான நரகத்தை அநுபவிக்கவேண்டும். அந்தப் பயத்தினல்
நாங்கள் மிகவும் பீடிக்கப்படுகிரேும். எங்கள் ஸந்ததியில் ஒருவன் ஜரத்
காரு என்னும் பெயருடன் இப்பொழுது ஜீவித்திருக்கிறுன். அவன்
மஹா தபஸ்வீ; குணசாலீ; ஆனல் ஒரு துராக்ரஹத்தால விவாஹம்
செய்துகொள்ளாமல் ப்ரஹ்மசாரியாகவே இருக்கிறுன். அவன் விவாஹ
த்தைச்செய்துகொண்டு ஸந்ததியை வ்ருத்திசெய்தால் எங்களுக்கு நல்ல

கதி கிடைக்கும். இல்லாவிட்டால் எங்களுக்கு உத்தாரணம் என்பதே
இல்லை. எங்களுடைய கஷ்டதசையைப் பார்த்து நீ துக்கப்படுவதைப்
பார்த்தால் நீ கருணையுள்ளவன் என்றே நாங்கள் நினைக்கிரேும். அப்படி
கருணையிருந்தால் நீ அந்த ஜரத்காருவை ஸந்திக்கும் பக்ஷத்தில் அவனிடம்
எங்களுடைய துர்த்தசையைச் சொல்லி அவனை விவாஹம் செய்துகொள்
ளும்படி போதிக்கவேண்டும்' என்று மறுமொழி கூறினர்கள்.

இதைக்கேட்ட ஜரத்காரு, 'ஹே பித்ருக்களே! நான்தான் அந்தப் பாபி;
உங்களுடைய கஷ்டதசையின் காரணமாக இருக்கும் ஜரத்காரு என்பவன்
நானே. இப்படிப்பட்ட துஷ்கர்மத்தைச் செய்துள்ள என்னை நீங்கள் தகுந்த
படி சிக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லித் தன்னை வெறுத்துக்கொண்டான்.
அவர்கள் அதைக் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்து 'ஹே ஜரத்காரு! உன்னை
நாங்கள் ஸந்தித்தது பற்றி எங்களுக்கு ஸந்தோஷம். நீ வைராக்யத்தால்
விவாஹம் செய்துகொள்ளாமலிருந்தது எப்படி அபராதமாகும்? அப்படி
இருப்பதால் எங்களுக்கு ஸம்பவிக்கும் கஷ்டத்தை நீ அறிந்தாயில்லை. இப்
பொழுது அறிந்துவிட்டபடியால் இனி ஒரு க்ஷணமாயினும் விளம்பியாமல்
தார ஸங்க்ரஹம் செய்துகொண்டு ஸந்ததி வ்ருத்தியைச் செய்து எங்களை
ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று தமது புத்ரனைப்பார்த்து நியமித்தார்கள்.
'அப்படியே செய்கிறேன். ஆனல் என்னுடைய நோக்கம் வேறுவிதமாக
இருக்கையால் என் மநஸ் அது விஷயத்தில் நிருத்ஸாஹமாக இருக்கின்
றது. நான் அர்த்திக்காமல் யாராவது ஒருவர் பெண்ணை எனக்கு தாநம் செய்
தால் நான் விவாஹம் செய்துகொள்ளுகிறேன்; அந்த ஸ்த்ரீயை பரிப்பதும்
என் பரமாக இருக்கக்கூடாது' என்று சொல்லிவிட்டு, ஜரத்காரு, யாராவது
கந்யகையைக் கொடுப்பார்களோவென்று பூமி முழுவதும் அலைந்தார். வாயு
பக்ஷராகவும் அதிமாத்ரம் க்ருசராகவும் கேவலம் தபஸ்வியாகவும் காணப்படும்
இவரைப் பார்த்த ஒருவருக்கும், இவர் கந்யகையை அர்த்திக்கிறுர் என்றுவது
இவருக்குக் கந்யாதாநம் செய்யலாம் என்றுவது, ஒருவித எண்ணமும்
தோன்றவில்லை.

இவ்விதம் தனது மநோரதம் நிறைவேருமல் நின்றுவிட்டதைப் பார்
த்து ஜரத்காரு மஹத்தான துக்கமடைந்து ஒரு நாள் ஒரு அரண்ய மத்யத்
தில் போய் நின்றுகொண்டு, 'இவ்விடத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகவும் அந்தர்ஹித
ங்களாயுமுள்ள ஸகல ஜந்துக்களையும் குறித்து நான் ஒரு விஜ்ஞாபநம் செய்
கின்றேன். ஸ்தாவர ரூபமாயும் ஜங்கம ரூபமாயுமுள்ள ஸகல ஜந்துக்களும்
என் வார்த்தையைச் சற்று செவிகொடுத்துக் கேட்கவேண்டும். என்னுடைய
பித்ருக்கள் ஸந்ததி லோபத்தால் மிகவும் வருந்துகிறுர்கள். அவர்களுடைய
த்ருப்திக்காக நான் விவாஹம் செய்துகொள்வதாக உத்தேசிக்கிறேன். யாரு
க்காவது கந்யகை இருந்து அந்தக் கந்யையை எனக்குத் தாநம் செய்யலா

மென்று தோன்றினல், அவர் க்ருபை செய்து அம்மாதிரி தாநம் செய்யலாம். ஆனல் நான் தரித்ரன்; தபஸ்ஸினல் க்ருசமாகச் செய்யப்பட்ட தேஹமுடையவன்; கந்யையை பரிக்கவும் அநர்ஹன். இதற்கு ஸம்மதித்துக் கந்யாதாநம் செய்பவர்கள் இவ்விடத்தில் யாராவது இருக்கிறார்களோ ?' என்று உச்சைஸ் ஸ்வரத்தில் மூன்று தடவை கூப்பிட்டார். இப்படி யாசிப்பவர்களுக்கு எவர் பெண்ணைக்கொடுக்கத் துணிவார்கள் ? அரண்யத்தில் ப்ரார்த்திப்பது யாருக்குத்தான் எட்டும் ? ஆனல், ப்ராயேண, கடமை என்று கார்யங்களைச் செய்பவர்கள் இவ்விதமே நடப்பார்கள். தைவமும் அவர்களுக்கு உதவுமன்றோ? அவ்விடத்தில் இருந்த நாகங்கள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு தமது அரசனான வாஸுகியிடம் போய் அதைத்தெரிவித்தன. அந்த வாஸுகிக்கு ஸுசீலையாகவும் குணஜ்ஞையாகவும் ஒரு ஸஹோதரீ விவாஹார்ஹ வயஸ்கையாக இருந்தாள். இந்த ஜரத்காருவை ஒரு மஹாநாக நினைத்த அந்த வாஸுகி, அவருக்குத் தனது ஸஹோதரியைக் கொடுப்பது மிகவும் ச்ரேயஸ்கரமாகப் பரிணமிக்கும் என்று நினைத்து, வ்ருத்தாந்தம் முழுவதையும் ஸஹோதரியிடம் சொன்னன். ஸஹோதரியும் அதிமாத்ர ஸந்தோஷத்துடன் அதற்கு இணங்க, அவளை அழைத்துக்கொண்டு வாஸுகி அந்த க்ஷணத்திலேயே ஜரத்காரு இருக்குமிடம் போய், 'ஹே ஸ்வாமிந் ! இவள் என்னுடைய ஸஹோதரி; நீர் தரித்ரராகவும் தபஸ்வியாகவும் இருக்கையிலும் உமக்கு அவளைக் கந்யகாதாநம் செய்கிறேன். அவளும் அதுவிஷயத்தில் மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் இருக்கிருள். அவளை ஸம்ரக்ஷிப்பது முதலிய ஸகல பாரத்தையும் நான் வஹிக்கிறேன். நீர் க்ருபைசெய்து நான் செய்யும் தாநத்தை ப்ரதிக்ரஹிக்கவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தான். பெண்ணின் விநயத்தையும் நற்குணத்தையும் பார்த்த அந்த மஹர்ஷி அதற்கு ஸம்மதித்து வாஸுகியுடன்கூட அவனுடைய க்ருஹம் போய் சாஸ்த்ரத்திற் சொல்லியுள்ள விதிப்படி அந்தப்பெண்ணை பாணிக்ரஹணம் செய்துகொண்டார். வாஸுகியால் கொடுக்கப்பட்ட சிறந்ததோர் க்ருஹத்தில், வாஸுகியினல் ப்ரதிதிநமும் ப்ரீதியுடன் ஸத்கரிக்கப்பட்டவராய் தனது பார்யையுடன் கொஞ்சகாலம் வஸித்து வந்தார்.

ஜ்ஞாநத்தில் சிறந்தவராக இருக்கையிலும், ஜரத்காரு, ஜந்துக்களிடம் ப்ரீதியையும் தன்னைச் சார்ந்து நிற்பவர்களிடம் ஆதரத்தையும் குணங்களுள் உத்தமகுணமாயுள்ள க்ஷமையையும் அதிகமாகக் கொண்டவரல்லர். யதார்த்தமான ஜ்ஞாநம் இருக்குமிடத்தில் ஸர்வபூத ஸௌஹார்த்தமும் இருக்கவேண்டியிருக்க, ஏதோ ஒருகர்மவசத்தால் இவரிடம் அது கொஞ்சமேனும் இல்லை. மிகுந்த அன்புடன் சுச்ரூஷை செய்துவந்த பார்யையிடம் அவர் சிறிதேனும் அன்பு பாராட்டாமல் எப்பொழுதும் உதாஸீநராக வர்த்தித்து வந்தார். அப்படி வர்த்தித்து வருகையிலும், பதிவ்ரதா தர்மத்தைப் பெரிதாக நினைத்த அந்த ஸாத்வீ, பர்த்தாவின் மநஸ்ஸுக்கு எவ்வித ஆயாஸமும் வராமல் அவரை உபசரித்தே வந்தாள். ஆனல், துக்கசீலரான அவர் எந்த ஸமயத்தில் என்ன செய்துவிடுவரோ என்னும் ஒரு பீதி மாத்ரம் அவளுடைய மநஸ்ஸில் எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

இவ்விதம் ஸ்வல்பகாலம் கழிந்தது. ஒரு நாள் அதிமாத்ரம் ச்ரமப்பட்டவர்போல, ஸாயங்காலத்திற்குக் கொஞ்சம் பொழுது இருக்கையில், தனது பார்யையின் மடியில் சிரஸ்ஸை வைத்துக்கொண்டு அவர் படுத்திருக்கையில் அவருக்குத் தூக்கம் வந்தது. அவர் தூங்க ஆரம்பித்தவுடன் ஸூர்யனும் அஸ்தம் அடைந்தான். பார்யைக்கு சிந்தை உண்டாயிற்று. 'ஸாயங்காலமாகிவிட்டதே! பர்த்தாவை எழுப்பவேண்டுமே! எழுப்பினல் துக்கசீலராக இருக்குமவர் கோபம் கொள்வரோ! இந்தத் தர்ம ஸங்கடத்தில் என்ன செய்யலாம்?' என்று க்ஷணகாலம் ஆலோசித்து, பிறகு தர்மலோபம் பெரியதென்று நிச்சயித்து, 'ஹே மஹாபாக! ஸூர்யன் அஸ்தம் அடைகிறன். எழுந்து ஸ்நாநாதிகளைச்செய்து ஸந்த்யையை உபாஸிக்க வேண்டாவோ ?'

'உத்திஷ்ட த்வம் மஹாபாக ஸூர்யோஸ்தமுபகச்சதி ।
ஸந்த்யாமுபாஸ்ஸ்வ பகவந் ஸ்வஸ்தா யதவ்ரத: ॥'

என்று மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவரை எழுப்பினள். அவர் அதைக்கெட்டு எழுந்து, 'அயி! எனக்கு அவமாநத்தைச் செய்கிறயா? உன்னுடைய ஸமீபத்தில் நான் இருக்கமாட்டேன்' என்று உதடு துடிக்க பதில் சொல்லிவிட்டு, வெளியில் போகப் புறப்பட்டார். ஹ்ருதய கம்பநமான அந்தச் சொல்லைக்கேட்ட பார்யை, 'ஹே ஸ்வாமிந்! நான் எவ்வித அவமாநமும் செய்யவில்லையே! தர்ம சீலரான உமக்கு தர்ம லோபம் நேர்ந்துவிடப்போகிறதே என்று பயந்தே நான் உம்மை எழுப்பினேன். அது அபராதமாக இருந்தால் அதை க்ருபையுடன் ஸஹித்து உமது அடிமையாக இருக்கும் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். 'எப்படி நடந்தால் நீர் ப்ரீதி அடைவீர்? என்ன செய்தால் உமக்கு ஹிதமாக இருக்கும்?' என்று ஒவ்வொரு க்ஷணமும் ஆலோசித்து ஆலோசித்து நடந்துகொண்டுவரும் என்னை த்யஜிப்பது தர்மமாகுமோ ? நீர் தர்மம் அறிந்தவர்; நானும் தர்மத்தையே நோக்கி உம்மை எழுப்பினேன். ஆகையால் நான் அபராதமொன்றும் செய்யவில்லை. என்னை த்யஜிக்கக்கூடாது. தவிரவும் அவ்யக்தரூபமான கர்பத்தைத் தரித்திருக்கும் என்னை இந்தக் காலத்தில் த்யஜித்துப்போவது ந்யாய்யமாகுமோ ? ஸ்வாமிந் ! அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடவேணும். என்னை ஸம்ரக்ஷிக்கவேணும்.'

'ந [illegible] நாமர்ஹஸி ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
கத²ம் [illegible] நாமர்ஹஸி ॥'

என்று நமஸ்காராதிகளைச்செய்து ப்ரார்த்திக்கையிலும், அதி கடினமான ஹ்ருதயத்துடன் அவர், 'நான்சொன்ன வார்த்தை வீணாகாது. நான் போகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு உக்ரமான தபஸ் செய்யும்பொருட்டு நிச்சயத்தைச் செய்துகொண்டு உத்தர திக்கை நோக்கிப் போய்விட்டார். வாஸுகியும் இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை அறிந்தவுடன் ஸஹோதரியிடம்போய் ஆச்வாஸகரங்களான வார்த்தைகளாலும் ப்ரீதிகார்யமான தனது ஹார்த்த நடத்தையாலும் அவளுக்கு ஸமாதானத்தைச்செய்து அவளைப் பாதுகாத்து வந்தான். காலம் ப்ராப்தமானவுடன் தேவகர்பம் போன்ற ஒரு குமாரன் அவளுக்கு ஜநித்தான். பாழுங்கிணற்றில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த பித்ருக்களுக்கும் நல்லகதி ஸம்பவித்தது. ஜநமேஜய மஹாராஜன்செய்த ஸர்ப்பயாகத்தில் தக்ஷகனுக்கும் இன்னும் அவசிஷ்டங்களான ஸர்ப்பங்களுக்கும் அக்நிபதநம் நேராமல் க்ஷேமத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுத்த ஆஸ்திகர் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றுள்ள மஹர்ஷி இந்தக் குமாரனே.

'ஸர்பாபஸர்ப பத்³ரம் தே க³ச்ச² ஸர்ப மஹாவிஷ ।
ஜநமேஜயஸ்ய யஜ்ஞாந்தே ஆஸ்தீகவசநம் ஸ்மர ॥'

என்று இக்காலத்திலும் ஜநங்களால் ஸர்ப்ப பய ஸமயங்களில் உச்சரிக்கப்படும் ச்லோகம் இவருடைய ப்ரஸித்தியை நன்றாக விளக்குகின்றது.

முற்காலங்களில் வைராக்யமே பெரிதென்றும், ஐஹிக போகங்களெல்லாவற்றையும் த்யஜித்து காட்டில் தபஸ் செய்வதே ஆத்மோஜ்ஜீவநோபாயமென்றும் நினைத்து நடந்தவர்கள் பலருண்டு. அவர்களைத்தாம் மஹர்ஷிகளென்று நமது புராணங்கள் கூறுகின்றன. அந்த மஹர்ஷிகளைத் நாம் மஹாங்களென்று கொண்டாடுகிறோம். மநுஷ்யனுக்கு அவச்யம் அபேக்ஷிதமாயுள்ள பூதஸௌஹார்த்தம் இல்லாததுடன் தமது போஷ்யவர்க்கங்களாகிற புத்ர மித்ர களத்ராதிகளையும் பரித்யஜிப்பதான அதர்மத்துடன் கூடியிருக்கும் இந்த ருஷிகள் எவ்விதம் நமது ஆதாரத்திற்குப் பாத்ரமாகக்கூடும்? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். உண்மையாகவே கர்பிணியாகவும் அத்யந்தம் விதேயையாகவும் இருந்த ஸாத்வியான பார்யையை ஏதோ ஒரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு த்யஜித்துவிட்டு அரண்யம் ஓடின இந்த ஜரத்காரு பெரியதொரு பாபத்தைச்செய்தார் என்றே சொல்லவேண்டும். இந்த உபாக்யாநத்தைப் படிக்கும் ஸ்த்ரீகள் ஜரத்காருவைப்போன்ற

மனிதர்களை அயோக்யரென்றே வெறுப்பார்கள். அந்த நிந்தை ந்யாய விருத்தமென்று நாம்சொல்ல இடமில்லை. ஆனால் இம்மாதிரியான ருஷிகளின் உண்மையை நாம் அறியவேண்டும். ஜந்மாந்தர கர்ம விபாகங்கள் விசித்ரங்களென்றும் அவையவைகளுக்கு அநுரூபங்களாவே மநோபாவங்களையும் நடவடிக்கைகளையும் ஜநங்கள் பெறுகிறார்களென்றும் நமது மதம் போதிக்கின்றது. இந்த லோகத்தில் சாரீர ஆபத்துக்களை அடைந்து வருந்தும் ஜந்துக்களிடம் ஸௌஹார்த்தங்கொள்ளும் ஸ்வபாவமுள்ளவர் சிலர்; ஆத்ம விஷயகமான ஆபத்துக்களுக்குப் பாத்ரமாகும் ஜந்துக்களிடம் அநுதபித்து அந்த ஆபத்திலிருந்து அவர்களை ஸம்ரக்ஷிக்க முயலும் ஸ்வபாவமுள்ளவர் சிலர். இவர்களுக்கு ஐஹிக துக்கங்கள் பெரியவையாகத்தோன்றா. காய க்லேசாதிகளிலும் இந்த்ரிய நியமநாதிகளிலும் விசேஷித்த ஒரு திறமையை ஸம்பாதித்து அந்தத் திறமையால் அதீந்த்ரிய வஸ்துக்களை ஸாக்ஷாத்கரித்து அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்தால் ஜகத்முழுவதற்கும் ச்ரேயஸ்ஸைத்தேடுவதே முக்யமென்று அவர்களுக்குத் தோன்றும். ஆகையால் அவர்கள் ஐஹிகங்களான அல்ப துக்கங்களை அநாதரித்தால் அந்த அநாதரம் ஸ்வார்த்தபரதையால் உண்டாகின்றது என்று நினைத்து அவர்களை வெறுப்பது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாகாது. ஒரு விஷயத்தில் மநஸ் ஊக்கத்துடன் ப்ரவ்ருத்தித்தால் மற்றவை அந்த மநஸ்ஸுக்கு அல்பங்களாகத் தோன்றுமன்றோ? பெரியதொரு ஜகதுபகாரகமான பௌதிக ஸூக்ஷ்ம ரஹஸ்யத்தை அறிவதிலும் அதை வெளிப்படுத்துவதிலும் ஊக்கமுள்ள பெரியோர்கள் தமது குடும்ப ஸம்பந்தத்தையே மறந்து அந்த ரஹஸ்யத்தைத் தெரிந்துகொள்வதிலேயே ப்ரவ்ருத்திப்பதை நாம் இக்காலத்திலும் பார்க்கிறோம். அவர்கள் புத்ரமித்ர களத்ராதிகளை அநாதரித்தால் அவர்களை நாம் ஸ்வார்த்தபரர்களென்றாவது கடிந ஹ்ருதயர்களென்றாவது வெறுக்கிறோமா? இவர்களெல்லாரும் தம் தம் அதிகாரப்படி ஜகதுபகாரத்திலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கிறவர்கள். அதிலும் அதீந்த்ரியங்களான வஸ்துக்களை ஜகத்துக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு தபஸ் முதலானவைகளில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் நமது மஹர்ஷிகளை நாம் விசேஷித்துக் கொண்டாடவேண்டியது உபபந்நமே. அம்மாதிரி மஹர்ஷிகள் இருந்திராவிட்டால் நமக்கு ஆத்ம தத்வமென்பதே வெளிவந்திராது.

ஆகையால் ஜரத்காருவின் நடத்தை அவருடைய பார்யை விஷயமாக நமக்கு நிந்த்யமாகத் தோன்றினபோதிலும், அந்த ஸாத்வி அம்மாதிரியாக க்ரூரமாக நடத்தப்பட அநர்ஹையாக இருந்தபோதிலும், ஜரத்காருவின் அதிகாரத்தைப் பார்த்து அவர் விஷயத்தில் கௌரவ புத்தியைச்செய்வதே யுக்தமாகும். அவர் பார்யையைபோன்ற ஸாத்விகளுக்கு நேரும் துக்கம் துக்கமே. ஆனால் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் துக்காநர்ஹர்களெல்லாரும் துக்கமடையாமல் இருக்கிறார்களோ? கர்மகதியை யாரால் அதிக்ரமிக்கக்கூடும்?

ஸ்ரீ:

ஜடாயுஸ்ஸுக்கு மோக்ஷம்.

(சே. லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹாசார்யர்.)

அதிமாநுஷஸ்தவமென்ற மேற்கூறப்பட்ட அரிய க்ரந்தத்தைச்செய்தவர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் ப்ரியதமசிஷ்ய ப்ரதானரும் ஸ்ரீபராசர பட்டரின் தந்தையுமான ஸ்ரீகூரத்தாழ்வானாகிய மஹான். இவர் நமது ஸித்தாந்தத்திற்குச் செய்திருக்கும் தொண்டு மிகப்பெரியதாகவும் அருமையாகவும் இருக்கிறது. ஏனைய முக்கிய ஆசாரியர்கள்போல் தம்முடைய ஸதாசாரத்தினாலும் பொருட்சுவை மிகுந்த திவ்ய ஸூக்திகளாலும் நமது ஸித்தாந்தத்தை தழைக்கச்செய்ததுமல்லாமல் ஒருகால விசேஷத்தில் பரதத்வம் ஸ்ரிய:பதியான புருஷோத்தமனே என்று நிர்த்தாரணஞ்செய்து அதன் நிமித்தம் தமது திருக்கண்கள் இரண்டையும் கொடுஞ்சோழமன்னனிடம் பறிகொடுத்தவர் இம்மஹாபுருஷன். இவ்விதம் கர்ம சக்ஷுஸ்ஸுபோயினும் ஆசாரியபக்தி காரணமாக இவரது ஞானக்கண் ஒளிமிகுந்து விளங்கவே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை யதாவஸ்திதமாயும் ஏகாக்ரமாயும் இவர் அநுபவிக்கலானார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸந்நிதியில் ஜ்ஞாந சக்ஷுஸ் போதுமென்றும் கர்மசக்ஷுஸ்ஸால் ஏற்படக்கூடிய விஷயப்ராவண்யம் நீங்கியது தமது பாக்யமென்றும் ஸந்தோஷத்துடன் இவர் விஜ்ஞாபித்துக்கொண்டது இவருக்குற்ற மிகுந்த வைராக்யத்தை இனிதுவிளக்குகின்றது. இப்படிப்பட்ட வைராக்யநிதிகளுக்கல்லவோ பரமபுருஷன் தன்னுடைய அஸாதாரணமான ஆகாரங்களையும் விபூதியையும் மற்றுமனைத்தையும் தெளிவுறக்காட்டுகிறான்! ‘ இம்மனிதப் பிறவியை நீக்கித் தன்னுக்கித் தன்னின்னருள் செய்யும்………………என்னப்பன் என்னெஞ்சிலுளனே ’ என்று அநுபவித்த ஆழ்வார் நிலையை நமது ஆழ்வானும் பெற்றவரன்றோ?

அந்நிலையில் அவருக்குத் தோன்றிய விசேஷார்த்தங்களுள் பகவானுடைய அவதார ரஹஸ்யமுமொன்று. அதை எல்லோரும் எளிதிலுணர்ந்து உய்யுமாறு இவ்வதிமாநுஷஸ்தவமென்ற க்ரந்தத்தை அவர் ஸாதித்திருக்கிறார்.

‘ [illegible] ॥

என்று பரமபுருஷன் தாமே அருளியிட்டிருக்கிறான்.

[illegible] ॥

என்று ஸ்ரீதேசிகனால் அசிரேண மோக்ஷஸாதனமாகக் கூறப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஞானத்தை ஆழ்வான் தமது அதிமாநுஷஸ்தவத்தின்மூலம் நமக்கு எடுத்துபதேசித்திருக்கிறார்.

[illegible] ॥

ஆழ்வான் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து விபவத்திலேற்பட்ட அவனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களை அநுபவித்து அவ்வநுபவதசையில் தம்மையும் தாமிருந்த நிலையையும் மறந்து எம்பெருமான் எதிரே நிற்பதுபோல் கண்டு அவனுடன் ச்லோகம் மூலம் ஸம்பாஷிக்கிறார். [illegible] - அப்பனே! ஆச்சர்யகரமான சில விஷயங்களை, யான் கேட்கிறேன் என்று ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்பார்த்து வினவுகிறார். [illegible] ‘ ஸாதுஜனத்தை நலியுமரக்கனைச் சாதிப்பதற்கு அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்து ’ என்றபடி தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தம் இப்பூமியில் தசரதபுத்திரனாய் தேவரீர் அவதரித்த காலத்தில். [illegible] என்று தேவரீரே ஒருகால விசேஷத்தில் கூறிக்கொண்டதுபோல், தசகண்ட ராவணனை ஸம்ஹரிக்கவேண்டி மநுஷ்ய யோநியில் பிறந்த காரணத்தினால் எடுத்த வேஷத்தை நிறைவேற்றவேண்டி கேவலம் பத்தர்களான மனுஷ்யர்களைப்போல் ஒரு அஜ்ஞாநத்தை தேவரீருக்கு ஆரோபித்துக்கொண்டு அந்த அஜ்ஞாநம் காரணமாக, [illegible] - மாரீசனாகிய மாயாமானை உண்மையானதென நினைத்து அதைப்பிடிப்பதில் ப்ரவ்ருத்தராக அதையே பின் தொடர்ந்து சென்றீரல்லவா? அது மாத்திரமின்றி, [illegible] - அப்படிப் பின்தொடர்ந்துசென்ற காலத்தில் மாயா ஸந்நியாஸியான ராவணன் ஸீதாப்பிராட்டியைப் பலாத்காரமாகத் தூக்கிச்செல்ல, தேவரீர் மாரீசவதமானவுடன் ஆச்ரமத்திற்குத் திரும்புங்கால் பத்னியைக்காணாது திடுக்கிட்டு அந்த க்ஷணம் முதல் அந்த ஸீதாதேவியின் பிரிவினால் தேவரீர் அதிதுக்கிதரானீர். [illegible]- பிராட்டி சென்ற விடமறியாது திகைப்படைந்தீர். எதிர்நின்ற அசேதந வஸ்துக்களையும் நோக்கி ஸீதா வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டறிய முயன்றீர். ஸாமாந்ய மனுஷ்யன் தமது பத்னீ விஷயத்தில்

நடந்து கொள்ளும் பாவனையையல்லவோ இது ஒத்திருக்கிறது. இப்படி மூன்று சப்தங்களிலும் கேவலம் ஸாமான்ய மனுஷ்யன்போல் நடந்துகொண்டிருக்கத் திடீரென நடுக்காட்டில் ஹதப்ராயமாகவிருந்த ஜடாயுஸ்ஸைக் கண்டவுடன் இந்த வேஷங்களையெல்லாம் விட்டு, ஸீதா விரஹ வ்யதித: ஸ்வயம் விஹாய - ஸீதையைப் பிரிந்த துக்கத்தில் ஆழ்ந்து கஷ்டப்பட்டுவந்த தேவரீர் பக்ஷிராஜனுக்கு அதே க்ஷணத்தில், யோகம் ஸம்நஹ்ய தத்தா மஹாலோகாநநந்தாந் என்று அந்தமில்பேரின்பமாகிய மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை எவ்விதம் தந்தருளினீர்? இக்காரியத்தை ஸாமாந்ய மனுஷ்யன் செய்யக்கூடுமோ?

இக்கேள்விமூலம் ஸ்ரீஆழ்வான் நமக்கு அறிவுறுத்த விரும்புவது யாதெனில், ஸ்ரீராமன் மனுஷ்யனாக அவதரித்தாலும் ஹேயகுணமில்லாமையாலும் கல்யாணகுணபரிபூர்த்தியாலும், பரரூபரான ஸ்ரிய: பதிக்கும் விபவரூபமான ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கும் யாதொரு வித்யாஸமுமில்லையென்பதாகும். இந்த அவதாரத்திலேயே, ஸாக்ஷாத் ஸ்ரிய: பதி புரியக்கூடிய அருளைத் தாமதமின்றியில் ஸ்ரீராமனும் புரியலாமென்பதே இதன்கருத்து. மற்றொரு விசேஷமும் இதில் கவனிக்கத்தக்கது. சேதநராசிகளை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் பகவான் ஆதுரனாகவிருக்கிறானென்பதும் ஒரு, சேதநன் அவனையண்டி உய்யவேண்டுமென்று நினைத்தமாத்ரத்தில் அவன் அந்த சேதநனை ரக்ஷிக்க ஸித்தமாகயிருக்கிறானென்பதுமேற்படுகிறது தம் விஷயத்தில் அதாவது பிராட்டியை ரக்ஷிக்கும்விஷயத்தில் தமது உயிரையும்விட முன் வந்து தமது பக்தியை ஜடாயுஸ் மெய்ப்பித்துக்கொண்டார். பகவான் அதைக்கண்டு ஸந்துஷ்டராய் ஜடாயுஸ்ஸுக்கு உடனே மோக்ஷமளிக்க வேண்டுமென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு தமது அவதாரவிசேஷத்தையும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாது தமது ஸங்கல்பத்தை நிறைவேற்றினார். அவ்விதம் செய்யாது, 'நான் இப்பொழுது மனுஷ்யாவதாரத்துடன் வந்திருக்கிறேன் மற்றப்படி பரமபுருஷனுடைய வியாபாரத்தைச் செய்யப்போவதில்லை' என பகவான் அந்தச் சமயம் சொல்லியிருக்கும் பக்ஷத்தில், மிகுந்த பக்திமானாகிய ஜடாயுஸ்ஸுக்கு இந்த திர்யக் ஜந்மத்திலேயே மோக்ஷம் கொடுப்பது எவ்விதம் ஸாத்யமாகும்? கைக்கெட்டிய தருணத்தைவிட மனதில்லாது பரமகாருணிகனான பகவான் மனுஷ்யவேஷத்தை ஒருதடையாகக்கொள்ளாமல், தாம் பரதத்வம் தான் என்பதையும் அங்கு காட்டிக்கொண்டானென்று ஏற்படுகிறது. இவ்வர்த்தத்தையே இந்த ச்லோகமூலம் பரஸ்பரம் முரண்பட்டதான சிலசம்பவங்களைக்காட்டி ஆழ்வான் தமக்கியற்கையான அழகான கவிதையுடன் அனுபவிக்கிறார்.

அக்ஷுண்ணயோகமவயம் த்விஜஹதம் ஜடாயும்
திர்யஞ்சமேவ பத மோக்ஷபதே நியோக்தும் ।

ஶக்நோஷி வேத்தும் ச யதா ததா ஸ்வயம் ச
தேவீம் அவாப்தும் அநலோ வ்யதிதோ விவிந்த ॥

என்ற அடுத்த ச்லோகத்திலும் இவ்வர்த்தத்தையே வேறுமுறையில் அநுஸந்திக்கிறார். ஆயினும், மோக்ஷப்ரதத்துவம் சம்பந்தமாக ஒரு ஸூக்ஷ்மம் தனியே எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. ஜடாயுஸ் ஜன்மத்தில் திர்யக்; ஞான விசேஷாதிகளைப் பெறுவதற்கான ஸாதனம் பெருதவர். பல ஜன்மங்கள் எடுத்து ஞானத்தைப்பெற்று அதிகாரா நுகுணமாகப் பக்தி ப்ரபத்திகளை யநுஷ்டித்து ஒருவன் மோக்ஷமடைகிறானென்றிருந்தும், இந்த ஜடாயுஸ்ஸுக்கு உடனே மோக்ஷம் பகவான் அளித்த விஷயம் ஜடாயுஸ் விஷயத்திலிருந்த குறைகளுடன் சிறிது மிகைப்பட எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அக்ஷுண்ணயோகமவயம் - மோக்ஷோபாயத்தில் அடியுடன் ப்ரவர்த்திக்காதவர். அத்துடன், த்விஜஹதம் - ராவணனாகிய ப்ராமணனால் கொல்லப்பட்டவர். அதாவது, ந ப்ரஹ்மஹதஸ்ய லோகா: - என்ற நியாயப்படி பிராமஹ்மணனால் நேர்ந்த மரணம் மோக்ஷமடைவதற்கு ஒரு ப்ரதிபந்தகமாகவிருக்கிறது. மேலும், திர்யஞ்சம் - ஜன்மத்திலோ பக்ஷி. அப்படிப்பட்ட குறைகளையுடைய ஜடாயும் - ஜடாயுஸ்ஸை, மோக்ஷபதே நியோக்தும் - மோக்ஷ மார்க்கத்தில் அனுப்ப. யதா ஶக்நோஷி வேத்தும் - தேவரீருக்குச் சக்தியுண்டென எப்பொழுது அறிந்தீரோ. ததா தேவீம் அவாப்தும் அநல: - அப்பொழுது சீதாப்பிராட்டியை அடைவதற்குச் சாமர்த்தியமல்லாமல் பிராட்டியைத் தேடிக்கொண்டு, ஸ்வயம் ச வ்யதித: - வருத்தத்தை எவ்விதமடைந்தீர்? இதன் கருத்து யாதெனில். ஜடாயுஸ் மோக்ஷமடைவதற்கு இடையூறுகளோ பலவிருந்தன. அவற்றையெல்லாம் கூடப் புறக்கணித்து அவரை ஸ்ரீராமன் முக்தராக்கினார். நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: - அதாவது ஒருவன் கேவல சிரவணமனன நிதித்யாஸனங்களாலே மோக்ஷமடைவதில்லை. ஆனால் எந்த ஜீவனை பகவான் தம்முடையவனென வரிக்கிறானோ அந்த ஜீவனாலேயே மோக்ஷமடையப்படுகிறதென்ற சுருதி வாக்யார்த்தத்தையே இச்சந்தர்ப்பத்தைக் காட்டி ஆழ்வான் விளக்கியிருக்கிறார்.

ஆகவே, மோக்ஷப்ரதத்வ ஸம்பந்தமான ஸ்ரீபகவத் குணநுபவத்தைத் தாம் பெற்று, ஏகஸ்ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத - என்கிற நியாயப்படி தம்முடன் திருப்திகொள்ளாமல் பிறருமறிந்து அவ்வநுபவத்தைப் பெறவேண்டி எளிதாயும் மதுரமாயுமுள்ள இவ்விரு ச்லோகங்களால் வெளியிட்டிருக்கும் அவதார ரஹஸ்யம் நமக்கு ஸகல ப்ரகாரத்தினாலும் க்ராஹ்யமாகும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீகீதா பாஷ்யத்தில் மற்றுமொரு விசாரம்.

(ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்).

3-வது அத்யாயத்தில் பின்வரும் ச்லோகம் காணப்படுகின்றது.

“ச்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத் ।
ஸ்வதர்மே நிதநம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ: ॥”

இந்த ச்லோகத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எப்படி விவரித்திருக்கிறார் என்பதைச் சற்று கவனிப்போம்.

இந்த ச்லோகத்திற்கு, ‘எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதே நல்லது; தங்கள் தங்கள் தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும் பொழுது அது விகுணமாக ஸம்பவித்த போதிலும், மற்றவர்களுடைய தர்மத்தை நன்றாக அநுஷ்டிப்பதை விட அதுவே மிகச் சிறந்தது; ஸ்வதர்மத்தில் இறப்பதும் நல்லதே; மற்றவர்களுடைய தர்மம் பயத்திற்குக் காரணம்’ என்று ஸாமாந்யமாக அர்த்தம் சொல்லக்கூடும். இதில் ஸ்வதர்மமென்றால் என்ன, பரதர்மமென்றால் என்ன என்பதைப் பராமர்சிக்கவேண்டும். வர்ணாச்ரம தர்மங்களைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்குமோ வென்றால், அதற்கு இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்தியே இல்லை. தவிரவும், ஒரு வர்ணத்தில் இருப்பவன் மற்றொரு வர்ண தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதும், ஒரு ஆச்ரமீ மற்றொரு ஆச்ரம தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதும் ஸர்வதா நிஷித்தமாக இருக்கையில், இவ்விடத்தில் மறுபடியும் அந்த நிஷேதிப்பது அநாவச்யமே. மேலும், இந்த வாக்யத்தில் பரதர்மம் ஸர்வதா நிந்த்யமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஏற்படவில்லை. ஒன்றை விட மற்றொன்று சிறந்தது என்று வ்யவஹரிக்கும் இடத்தில், ‘இரண்டும் நல்லவை; ஆனால், ஒன்றைவிட மற்றொன்று மிகவும் நல்லது,’ என்னும் அர்த்தம் கிடைக்குமேதவிர, ‘ஒன்றுகெடுதல், மற்றொன்றுதான் நல்லது’ என்னும் அர்த்தம் கிடைக்காது. அதுபோலவே, இவ்விடத்தில், ‘பரதர்மாநுஷ்டாநம் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் இரண்டும் நல்லவை; ஆனால் பரதர்மத்தைக்காட்டிலும் ஸ்வதர்மம் ச்லாக்கியம்’ என்னும் அர்த்தமன்றோ கிடைக்கும்? அது விவக்ஷிதமன்றே.

ஒருகால், ‘அர்ஜுநன் தனது க்ஷத்ரிய தர்மமாகிற யுத்தத்தை த்யஜித்துப் பரகீயமான ப்ராஹ்மண தர்மத்தைச் செய்ய இச்சிக்கிறான் என்று எண்ணி, அப்படிச்செய்வது பிசகு என்று இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகிறது’ என்று ஒருஸமாதாநம் சொல்லக்கூடும். அப்படிச்சொன்னால் ‘பரதர்மத்தை அநுஷ்டிக்கக்கூடாது’ என்னும் நிஷேதம் ப்ரஸக்தமாகும் என்பது உண்மையே. ஆனால் ‘பரதர்மமும் நல்லது என்னும் அர்த்தம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதே’ என்று சொன்ன ஆக்ஷேபம் ஸமாதாநம் சொல்லப்பட்டதாகவில்லை. தவிரவும், அர்ஜுநன் யுத்தம் செய்யாமல் நிறுத்துவதைப் பரதர்மமாக நினைக்கவில்லை; அம்மாதிரியான நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை ஸ்வதர்மமென்றே எண்ணியிருக்கிறான். அப்படி நினைத்திருக்கிறவனுக்கு ‘அது உன் ஜாதி தர்மமன்று, இதரஜாதியருடைய தர்மம்’ என்றன்றோ உபதேசிக்கவேண்டும்? ‘பரதர்மம் நன்றாக அநுஷ்டிக்கப்பட்ட போதிலும் அது ச்லாக்கியமன்று’ என்பதில் ‘நன்றாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டாலும்’ என்று சொல்வது நிஷ்ப்ரயோஜநமாகாதோ?

தவிரவும், இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அர்ஜுநன், அடுத்த ச்லோகத்தில், ‘பாபம் செய்வதில் இச்சை இல்லாமல் இருக்கையிலும் ஒருவன் பாபத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்குக் காரணம் என்ன?’ என்றுகேட்கிறான். ‘பரதர்மம் பயாவஹம்’ என்பதற்கு அடுத்து இந்த ப்ரச்நம் வருகிறபடியால், இதில் வரும் ‘பாபம்’ என்னும் சப்தமானது பரதர்மாநுஷ்டாநத்தையே குறிக்கவேண்டும். அப்படிக் குறிப்பதாக நாம் எடுத்துக்கொண்டால், அர்ஜுநன் தனது தர்மமாகிற யுத்தத்தை விடவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறவனாதலால், ‘இச்சிக்காமல் இருக்கையிலும், பாபம் ஏன்செய்கிறான்’ என்று அவன் ப்ரச்நம் செய்வது அஸங்கதமாகும். தவிரவும், அந்த ப்ரச்நத்திற்கு ஸ்ரீபகவான் அளிக்கும் ஸமாதாநமும் இம்மாதிரி அர்த்தம் சொல்வதற்கு அதிமாத்ரம் விருத்தம். அப்படி ப்ரவ்ருத்திப்பதற்குக் காமக்ரோதங்கள் காரணம் என்பது ஸமாதாநம். அர்ஜுநன், காமக்ரோதம் முதலியவைகளால் யுத்தத்தை விடவில்லை; காருண்யத்தாலன்றோ ‘யுத்தம் செய்யமாட்டேன்’ என்று அவன் சொன்னது?

தவிரவும், இந்த அர்த்தம், இந்த ச்லோகத்தின் இரண்டாவது பாதியிற் சொல்லப்படும் ‘ஸ்வதர்மத்தில் மரணம் நேர்ந்தாலும் அது சிறந்தது; பரதர்மம் பயாவஹமே’ என்பதற்குப்பொருந்தாது. லோகத்தில் மரணத்தைக்காட்டிலும் வேறு பயாவஹமானது ஒன்றும் இல்லையன்றோ? ஒருகால், இதற்கு ‘தனது தர்மமாகிற யுத்தத்தைச் செய்து அதில் மரணமடைந்தபோதிலும் அது ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமாகுமாதலால், அது பரதர்மத்தை அநுஷ்டித்து அதனால் நரகமடைவதைக் காட்டிலும் சிறந்தது; நரகம்போவது பயாவஹமே’ என்று ஸமாதாநம் சொல்லக்கூடும். ஆனால், அர்ஜுநன் ஸ்வர்க்கத்தைப் பெரிதாக நினைக்காதவன்; நரகத்திலிருந்து பயப்படுகிறவனுமன்று; இம்மாதிரி சொல்வது அவன் விஷயத்தில் அநுபயோகமற்றதேயாகும். ஆகையால், இந்த ச்லோகத்தில் வர்ணாச்ரம

தர்மங்கள் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது உபபந்நமாகாது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் 'ஸ்வதர்ம பரதர்ம சப்தங்களால் ப்ரக்ருத கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன' என்று வ்யாக்யாநம் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். ஸ்வதர்மம் என்றால் தனக்கு சக்யமான தர்மம். அதாவது— தன்னால் செய்யக்கூடிய தர்மம் என்பது அர்த்தம். இதற்குமுன் இரண்டு ச்லோகங்களில் 'ஒவ்வொருவனும் ஜந்மாந்தர வாஸனைக்கு ஸத்ருசமாகவே இந்த லோகத்தில் கார்யங்களைச் செய்கிறான்' என்று சொல்லியிருப்பதிலிருந்து ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் அர்ஜுநனுக்குக் 'கர்மயோகமே ஸுசகம், ஜ்ஞாநயோகம் அசக்யமானது' என்று ஏற்படுகிறபடியால் கர்மயோகத்தை ஸ்வசக்யமான தர்மமென்றும் ஜ்ஞாநயோகத்தைப் பரசக்யமான தர்மமென்றும் வ்யவஹரிப்பது உசிதமே.

கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள ஆக்ஷேபமொன்றும் இந்த அர்த்தத்தை விரோதிக்காது. இவ்விடத்தில் இந்தவிஷயம் ப்ரஸக்தமே. ஆகையால், அப்ரஸக்தம் சொல்லப்படுகிறது என்னும் தோஷம் இதற்கு இல்லை. எப்படி இந்த விஷயம் ப்ரஸக்தமென்பதை மேலே விவரிப்போம். ப்ரசஸ்யத்வமாத்ர ப்ரஸங்கதோஷமும் இதற்கு இல்லை. 'கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் இரண்டும் சிறந்தவை; ஆனால் ஜ்ஞாநயோகத்தைக்காட்டிலும் கர்மயோகமே பல ப்ரகாரங்களால் மிகச் சிறந்தது' என்பது இந்த அத்யாயத்திலேயே உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் ஜ்ஞாந யோகமாகிற பரதர்மமும் ப்ரசஸ்யம் என்று சொல்வது தோஷமாகாது; இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமும் அதுதான்.

அடுத்த ச்லோகத்திற் செய்யப்படும் ப்ரச்நத்திற்கும் இந்த அர்த்தமே ஒத்திருக்கும். அந்த ப்ரச்நத்தில் காணப்படும் 'பாபம்' என்னும் சப்தத்திற்கு விஷயாநுபவரூபமான பாபம் என்பது அர்த்தம். 'விஷயாநுபவத்தில் இச்சையின்றிக்கே ஜ்ஞாநயோகத்தில ஒருவன் ப்ரவ்ருத்தித்தால் அவன் ஏன் விஷயாநுபவரூபமாகிற பாபத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி ஏற்படுகிறது?' என்பது ப்ரச்நத்தின் தாத்பர்யம். அதாவது— ஜ்ஞாநயோகம் துச்சகம் என்பது ஏன்?' என்று கேட்டதாகிறது. இது ப்ரஸக்த விஷயமே. 'இச்சிக்காமல் இருக்கையிலும்' என்பதும் ஸங்கதமாகின்றது. அந்த ப்ரச்நத்திற்கு 'காமக்ரோதங்களே அந்த ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணம்' என்று சொல்லப்படும் ஸமாதாநமும் உபபந்நமே.

'ஸ்வதர்மத்தில் மரணம் நேர்ந்தாலும் அது நல்லதே; பரதர்மமோ பயாவஹம்' என்று இந்த ச்லோகத்தின் இரண்டாவது பாதியிற்சொல்லப்பட்டிருப்பதும் ஸ்வரஸமே. 'நேஹாபிக்ரம நாசோஸ்தி' என்று இரண்டாவது அத்யாயத்திலும், 'பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாசஸ்தஸ்ய வித்யதே' என்று ஆறாவது அத்யாயத்திலும் சொல்லியிருக்கிறபடி ஆரம்பிக்கப்படும் கர்மயோகம் நடுவில் மரணம் முதலியவைகளால் விச்சிந்நமாகப்போனாலும் அது நிஷ்பலமாகிறதில்லை என்றும், 'தத்ர தம் புத்திஸம்யோகம் லபதே பௌர்வதேஹிகம்' என்று அடுத்த ஜந்மத்தில் அவ்யாகுலமாகக் கர்மயோகாரம்பம் ஸம்பவிக்குமென்றும் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஸ்வதர்மமாகிற கர்மயோகத்தில் மரணம் நேர்ந்தாலும் அது சிறந்ததாகவே ஆகின்றது. பரதர்மமாகிற ஜ்ஞாநயோகத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து வாஸநாவசத்தால் விஷயாநுபவம் நேர்ந்துவிட்டால், அது அவனை ஜ்ஞாநயோகத்திலிருந்து ப்ரச்யுதனாகச் செய்துவிடும். கொஞ்சம் விளம்பித்துப் பலம் கிடைப்பதைக் காட்டிலும் பலமே இல்லாமல் ப்ரச்யுதனாகப்போவது பயாவஹமன்றோ?

கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் இவை இரண்டுமே இந்த அத்யாயத்தில் ப்ரஸ்துதங்கள். 'ஜ்ஞாநயோகத்திலேயே நான் ப்ரவ்ருத்திக்கிறேன், யுத்தத்தைச்செய்யச்சொல்லும் கர்மயோகம் எனக்கு வேண்டாம்' என்று சொன்ன அர்ஜுநனுக்கு, 'இரண்டுவித நிஷ்டை இந்த லோகத்தில் உண்டு' என்று ஸ்ரீபகவான் ஆரம்பித்து 'ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் உனக்கெல்லாம் கர்மயோகமே ப்ரசஸ்யம்' என்பதை அநேக காரணங்களைக்கொண்டு உபபாதநம்செய்து; 'யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர:' (ஆகையால் நீ எவ்வித பயமும் இன்றிக்கே யுத்தம் முதலிய தர்மாநுஷ்டாநமாகிற கர்மயோகத்தைச் செய்) என்று முடிக்கிறார். அது முடிந்த பிறகு ஜ்ஞாநயோகம் எப்படி நமக்கு துச்சகம் என்று ஆரம்பிக்கும் ப்ரகரணத்தில் இந்த ச்லோகம் வருகிறபடியால், இதில் கர்மயோகத்தின் குணத்தைப் பற்றியும் ஜ்ஞாநயோகத்தின் தோஷத்தைப் பற்றியும் ப்ரஸ்தாவிப்பது ஸங்கதமேயாகும்.

இந்த ச்லோகத்திற்கு முன்னிருக்கும் இரண்டு ச்லோகங்களில் காணப்படும்

'ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதாநி நிக்ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி'

'தயோர் ந வசமாகச்சேத்'

என்னும் இரண்டு வாக்யங்களும் கவனிக்கத்தக்கவை. இவைகளுள் முதல் வாக்யத்திற்கு ஸாமாந்யமாகப் ப்ரக்ருதிக்கு அநுகுணமாக ப்ரஜைகள் நடப்

பராதலால் யாருடைய நிக்ரஹம் என்னசெய்யக்கூடும்' என்று அர்த்தம் சொல்வார்கள். அப்படி 'ஜநங்கள் விஷயத்தில் எவ்வித நிக்ரஹமும் வ்ருதா' என்பது பகவதபிப்ராயமானால் நாம் செய்யும் பாபத்திற்கு நம்மை அவர் சிக்ஷிக்கக்கூடாதன்றோ? ஆகையால், அந்த அர்த்தம் அஸங்கதம். 'நாம் எல்லாரும் ப்ரக்ருதி பரவசமாக இருக்கிறபடியால் இந்த்ரியங்களை அடக்க நாம் ப்ரயத்நப்படுவது வ்ருதா; அதாவது ஜ்ஞாநயோகம் நம்மால் அசக்யம்' என்பதுதான் ஸங்கதமான அர்த்தம். இரண்டாவது வாக்யத்திற்கு உள்ளபடி அர்த்தம் செய்தால் 'நாம் ராகத்வேஷாதிகளுக்கு வசமாகக்கூடாது' என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கும். முந்தின வாக்யத்தால் 'யாருடைய நிக்ரஹம் என்ன செய்யக்கூடும்?' என்று சொல்வது ஒத்து வருமோ? வராது. ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் 'அயோ தவ்யவஸாயோ ஜ்ஞாநயோகாரம்பேண ராகத்வேஷ வசீகரணத்ய விநாஶாய' (அசக்யமான ஜ்ஞாநயோகத்தை ஆரம்பித்து வாஸநாவசத்தால் ராகத்வேஷத்திற்கு உட்பட்டு அதனால் நாசத்தை அடைந்துவிடாதே; இப்படி ஸப்ரமாதமான ஜ்ஞாநயோக மார்க்கத்தை த்யஜித்துவிடு) என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். இந்த அர்த்தம் அவ்வளவாக க்லிஷ்டமென்றும் சொல்லக்கூடாது. திருடர்கள் இருக்கும் வழிபோக ஆரம்பிக்கும் ஒருவனைப்பார்த்து 'திருடர் வசமாக்கிக்கொள்ளாய்' என்று ஒருவன் சொன்னால், நாம் அதற்கு 'திருடர்கள் இருக்கும் வழிபோகாய்' என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ளுகிறோமன்றோ? இவையெல்லாம் எந்த விஷயத்தைப்பற்றி பகவான் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கிறார் என்பதை நன்றாக விளக்குகின்றன. அதை அநுஸரித்தே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் வ்யாக்யானம் போகின்றது. இப்படியே இன்னும் பல இடங்களில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய பாஷ்யம் ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்துப்போவதை நாம் பார்க்கலாம். அதைப் பராமர்சிப்பவர்கள் அவர் செய்யும் அர்த்தம் க்லிஷ்டமென்று சொல்லார்.

ஸ்ரீ:

ப்ரஜைகளின் ச்ரேயஸ்ஸில் பகவான் எப்பொழுதும் ஜாகரூகனாக இருக்கிறானென்றும், தன்னிடத்தில் நிரதிசய ப்ரீதிசெய்கிறவர்களைத்தானே வரித்து அவர்களுக்கு ஸ்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கிறானென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லி நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அப்படி அவன் ரக்ஷிக்கும்காலத்தில், அந்த ப்ரஜைகளுக்கு நல்லபுத்தியைக்கொடுத்து அதன் மூலமாகவே ரக்ஷிக்கிறான்.

"நதேவா தண்டமாதாய ரக்ஷந்தி பசுபாலவத் |
யம் து ரக்ஷிதுமிச்சந்தி புத்த்யா ஸம்யோஜயந்தி தம் ||"

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

(1)

அக்ஷய மகர சுக்ல ஏகாதசி.

ஸ்ரீ. வே. தீபிகை பத்ராதிபருக்கு—

நாளது வருஷம் தீபிகை 3-வது ஸஞ்சிகையில் இந்த தைமாசத்தில் சுக்லஏகாதசி திதி இல்லையாதலால் அந்தத் திதியில் நடத்தவேண்டிய சிராத்தத்தை மார்கழிமீ 29ஆ நடத்தவேண்டுமென்று பிரசுரித்திருக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஒரு சிராத்தம் விஷயமாய் சந்தேகம் ஏற்பட்டு அனேகம் பெரியவர்களைக்கேட்டதிலும் அடியேன் கிரந்தங்களைச் விமர்சித்ததிலும் மாசிமீ 1ஆ சனிக்கிழமை மகரசுக்ல ஏகாதசி சிராத்தம் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது. பஞ்சாங்கங்களில் 28 நெ. பஞ்சாங்கத்தில் மார்கழிமீ 29ஆயும் கோயில் பஞ்சாங்கத்தில் மாசிமீ 1ஆயும் திதி போடப்பட்டிருக்கிறது. பிரகிருத விஷயத்தில் ஸௌரமான மகரமாஸத்தில் சுக்ல ஏகாதசி திதி இருக்கிறதா இல்லையாவென்று கவனிக்கப்படவேண்டும். மாசிமீ 1ஆ ஏகாதசி 31-12 பஞ்சாங்கங்களில் போடப்பட்டிருக்கிறது. அன்றையதினம் கும்பரவி 21-8 போடப்பட்டிருக்கிறது. அன்றையதினம் ஸங்கிரமண துஷ்டமானாலும் அந்தத் திதி மகரசுக்ல ஏகாதசி திதி என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ச்ராத்தவிஷயத்தில் கர்மகாலவ்யாபியான திதிவேண்டியது என்று வ்ருத்த யாஜ்ஞவல்கியரும் கார்க்யரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அபராஹ்ணவ்யாபியான திதி முக்கியமென்று மநு, வ்ருத்தகௌதமர், சங்கர், ஹாரீதர் முதலியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். குதப காலத்தில் ஆரம்பித்து ரௌஹிண காலத்தில் முடிக்கவேண்டுமென்று சிலர்களும் குதபகாலத்தில் ச்ராத்தாரம்பம் செய்யவேண்டுமென்று சிலர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ப்ரக்ருதத்தில் ச்ராத்தாரம்பகாலமான குதபகாலமாகிய பகல் 16 நாழிகைக்குமேல்பட்ட காலத்திலும் அபராஹ்ணகாலமாகிய 18 நாழிகைக்குமேல்பட்டு தைமீ ஸம்பந்தமுள்ள சுக்ல ஏகாதசியிருப்பதாலும், அன்றையதினம் காலையில் ஒருவன் ம்ருதனானால் எப்படி தை மாசத்தில் கணக்கிடுவோமோ அந்தப்படி தைமீ ஏகாதசியென்று சொல்லத்தடையில்லை. ஆனால் ஸங்கிரமணதோஷம் திதிக்கு வருகிறதே என்று கேட்டால் ஒரு ஸௌரமாஸத்தில் இரண்டு திதிகள் வந்தால் மாஸிகாப்திகங்களில் பிந்தின திதி செய்யவேண்டுமென்றும், பிந்தின திதி உபராக ஸங்க்ராந்த்யாதி துஷ்டமானால் முந்தின திதி ச்ராத்தார்ஹமென்றும் இரண்டும் துஷ்டமானாலும் இரண்டிலும் கர்மகாலம் துஷ்டமானாலும் தந்மாஸ ஸம்பந்த ஸ்பஷ்டமும் எந்த திதிக்கு இருக்கிறதோ அது ச்ராத்தார்ஹமென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதினால் சில விசேஷ ஸந்தர்ப்பங்களில் ஸங்கிரமண துஷ்ட திதி க்ராஹ்யம் என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் மாசிமீ 1ஆயில் தைமீ சுக்ல ஏகாதசி சிராத்தம் செய்ய வசனவிரோதம் வராதென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் மாசிமீ 1ஆ சனிக்கிழமை தான் மகரசுக்ல ஏகாதசி சிராத்தம் செய்யவேண்டுமென்று விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகிறேன்.

22—1—27
சொக்கனூர்

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி தாஸன்.

(2)

ஸ்ரீ. வே. பத்ராதிபருக்கு,—

ஸ்ரீ. உ.ப. சொக்கனூர் பார்த்தசாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமியின் லேகத்தில் விசாரிக்க வேண்டிய அம்சம் ஒன்றே. அதாவது— மகர மாஸத்தில் சுக்ல ஏகாதசி இருக்கிறதா இல்லையா என்பதுதான். கும்ப ஸங்க்ரமணம் மாசியீ 1௳ சனிக்கிழமை 21 நாழிகைக்குமேல் ஸம்பவிக்கிறபடியால் அதுவரையில் மகரமாஸம் இருக்கிறதென்றும், அது வரையில் சுக்லஏகாதசி திதியும் அபராஹ்ந வ்யாப்தியுடன் இருக்கிறபடியால் அன்றைக்கு மகாசுக்ல ஏகாதசி திதி என்றும் அவர் சொல்லுகிறார். ‘அன்றைய திநம் காலையில் ஒருவன் ம்ருதனானால் எப்படி தைமாஸத்தில் கணக்கிடுவோமோ அப்படியே’ இவ்விடத்தில் தைமாஸம் என்று கணக்கிடவேண்டுமாம்.

இதற்கு ஸமாதாநம்— மாசிமாஸம் 1௳ திநம் ஸங்க்ரமணம் 21-நாழிகைக்கு ஸம்பவித்தாலும் அந்தத் திவஸம் மகரமாஸத்திய திவஸம் ஆகாது. அது கும்பமாஸத்தைச் சேர்ந்த திவஸமே. திதி நிர்ணயத்தில்

‘ [illegible]

[illegible] ………………… [illegible]

[illegible]

[illegible] ’

ஆகையால், அபராஹ்ந வ்யாப்தி விசிஷ்ட திதியுபலக்ஷித திவஸமே ச்ராத்தகாலத்தில் நியாமகம். மகர மாஸத்திய திவஸம் அன்றில்லையாகையால், மகரமாஸத்தில், சுக்ல ஏகாதசி திதியுபலக்ஷித திவஸம் ஸம்பவிக்கவில்லை. ஸௌரமாஸத்தில் திதியுபலக்ஷித திவஸம் ஸம்பவியாமற்போனால் சாந்த்ரமாஸத்திய தத்திதியுபலக்ஷித திவஸத்தில் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும் என்னும்சாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்து மார்கழி மாஸம் 29௳ வியாழக்கிழமை திநம் அந்த ச்ராத்தம் செய்யப்படவேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

மரண த்ருஷ்டாந்தம் இந்த விஷயத்தில் உபயுக்தமில்லை.

பஞ்சாங்கம் எழுதினவன்.

ஸ்ரீ:

பஞ்சாங்க ஸங்க்ரஹம்.

அக்ஷய வருஷம் மாசிமீ

1927	பிப்ரவரி	12௳	மாசிமீ	1௳	ச. ஏகாதசி வ்ரதம், கும்ப ஸங்க்ரமணம், புண்ய திதி.
,,	,,	24௳	,,	13௳	வி. அஷ்டமி, அஷ்டகா ச்ராத்தம்.
,,	,,	25௳	,,	14௳	வெ. நவமி, அந்வஷ்டகா ச்ராத்தம்.
,,	,,	28௳	,,	17௳	தி. ஏகாதசி வ்ரதம்.
,,	மார்ச்	1௳	,,	18௳	செ. ஸ்ரீமத்ராய ச்ரவண த்வாதசி.
,,	,,	3௳	,,	20௳	வி. அமாவாஸ்யா.
,,	,,	8௳	,,	25௳	செ. பஞ்சமி ஷஷ்டி திதி த்வயம்.
,,	,,	9௳	,,	26௳	பு. ஸப்தமி திதி.
,,	,,	13௳	,,	30௳	ஞா. கும்ப சுக்ல ஏகாதசி திதி.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ॥

ஒரு ப்ரார்த்தனை.

ஸ்வல்பகாலமாக நமது வைதிகவித்வான்களுட் சிலர், இரண்டொரு சாஸ்த்ர ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் நேரும் அபிப்ராய பேதங்களையும் அது ஸம்பந்தமாக ஸம்பவிக்கும் அநுஷ்டாந பேதங்களையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு பரஸ்பரம் நிந்தித்துக்கொள்வதில் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறார்கள். அது ஸம்பந்தங்களான சில ஸஞ்சிகைகளும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்க்க நாம் துக்கிக்கிறோம். சாஸ்த்ர விஷயமான சர்ச்சை அவச்யம் அபேக்ஷிதமே. அபிப்ராயங்களுடையவும் அநுஷ்டாநங்களுடையவும் ஸாதுத்வ அஸாதுத்வ விசாரம் செய்வதால் எவ்விதத் தீங்கும் ஒருகாலும் விளையாது. ஆனால், இன்னதுதான் ஸாது மற்றவை அஸாதுக்கள் என்று ஸாவதாரணமாக ஸ்தாபிப்பதும் அது காரணமாக மற்றவர்களை அஜ்ஞர்களென்று சொல்லி நிந்திப்பதும் ஜகத்தின் ச்ரேயஸ்ஸின் பொருட்டு ஆகமாட்டா. ஒவ்வொருவரும் தம்தமக்கு ஸாதுவாகத் தோன்றுமதையே தம்தம் நிர்ணயமாகவும் தம்தம் அநுஷ்டாநமாகவும் கொள்ளவேண்டுவது அவச்யமே. இல்லாவிட்டால் அநார்ஜவம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆனால், அந்தக்காரணத்தைக்கொண்டு மற்றவர்களுடைய நிர்ணயம் தவறுதலென்றாவது, அவர்களுடைய அநுஷ்டாநம் நரகயாதநத்திற்கே ஹேதுவாகுமென்றாவது சொல்லி நிந்திப்பது ந்யாய்யமாகாது. கேவலம் வைதிகவித்வான்கள் மாத்ரமில்லாமல், துரீயாச்ரமத்தை வஹிக்கும் சில ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகர்களும் இம்மாதிரி பரஸ்பர நிந்தையில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள் என்பது மிகவும் சோசநீயம்.

இவ்விதம் நிந்திப்பது என்னகாரணத்தால் ந்யாயவிருத்த மென்பதைச் சற்று பராமர்சிப்போம். இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் கணக்கற்ற ஜநங்கள் இருக்கையிலும் இரண்டு ஜநங்கள்கூட பரஸ்பரம் ஒற்றுமையுள்ளவர்களாகக் காணப்படவில்லை. ஜ்ஞாநத்திலோ, மேதையிலோ, ஒரு விஷயத்தைக்குறித்து ஏற்படும் அபிப்ராயத்திலோ எல்லா அம்சங்களிலும் ஜநங்களுக்குள் ஸ்வல்ப தாரதம்யமாவது இருக்கின்றது என்பது அநுபவஸித்தம். ஒற்றுமை இருப்பதுபோலத் தோன்றும் இடங்களிலும் ஊன்றிப்பார்த்தால் பேதம் இருப்பது விளங்கும். ஜ்ஞாநம் முதலானவை கர்மங்களுக்கு அநுகுணமாக

ஏற்படுகின்றன; கர்மங்கள் பலவிதமாக விசித்ரமாய் இருக்கிறபடியால், ஞானம் முதலியவைகளும் பேதித்து இருக்கவேண்டியது அவச்யமே. சுத்த ஜீவனன்றோ பரிபூர்ண ஜ்ஞானத்தை உடையவன்? கர்மவசமாக ஏற்படும் தேஹம் முதலியவைகளின் ஸம்பந்தம் இருக்கும் வரையில், நமது ஜ்ஞானம் ஒருவிதமான ஸங்கோசத்தை அடைந்தே இருக்கவேண்டும்; இந்த ஸங்கோசமும் ஒருவனுக்கு இருப்பதுபோல மற்றொருவனுக்கு இருக்காது. சாஸ்த்ரங்கள் விஷயங்களை ஸமக்ரமாக போதிக்கையிலும், நாம் ஸங்குசித ஜ்ஞானத்தை உடையவர்களாதலால், போதிக்கப்படும் ஸகலவிஷயங்களையும் ஸகல ப்ரகாரங்களிலும் பூர்ணமாக நாம் அறிகிறோம் என்பது ஸம்பவியாது. நாம் சில அம்சங்களை மாத்ரம் க்ரஹித்துக்கொண்டு மற்றும் சில அம்சங்களை க்ரஹிக்காமல் விட்டுவிடக்கூடும். நம்மால் க்ரஹிக்கப்பட்டவைகளைத் தவற விட்டு நம்மால் க்ரஹிக்கப்படாதவைகளை மற்றவர்கள் க்ரஹிப்பதும் ஸம்பாவிதம். ஆகையால், ஒருவனுக்கும் சாஸ்த்ரார்த்த க்ரஹணம் ஸமக்ரமாக ஏற்பட்டது என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. இம்மாதிரியான ந்யூநதா ஸம்பாவனைகளை உத்தேசித்தன்றோ நமது ஆசார்யர்கள்,

'𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌃'

என்கிற ந்யாயப்படி ஸ்ரீசரண்யன் ப்ரஜைகளை ரக்ஷிக்கிறான் என்று அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்கள்? நமது கர்மங்களிலும் மனோபாவங்களிலும் ஸம்பவிக்கும் குறைவுகளைப் பகவான் ஆதரிக்கிறதென்று ஆரம்பித்தால் நமக்கு ரக்ஷணம் என்பதும் ஏற்படுமோ? அல்பங்களாகவும் ஸகல அம்சங்களிலும் குறைவுபட்டவையாயும் இருக்கும் நமது ஸத்கர்மங்களை ஒரு வ்யாஜமாக மாத்ரம் கொண்டன்றோ அபார கருணாநிதியாயுள்ள சரண்யன் நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறான்? இவ்விதம் ஸர்வப்ரகாரங்களிலும் நம்மிடம் இருக்கும் ந்யூநதைகளை நாம் மறக்கலாமா? நமது மிதமான ஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு மற்றவர்களை அஜ்ஞர்களென்றும் அவர்களுடைய அநுஷ்டானம் ஆஸுரமென்றும் நாம் சொல்லத்துணியலாமோ? சாஸ்த்ரம் அங்கீகரியாமலாவது அதற்கு விருத்தமாகவாவது அநுஷ்டிப்பவனைப்பற்றி இப்பொழுது விசாரமில்லை. சாஸ்த்ரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பவர்கள் அபிப்ராய பேதத்தால் வெவ்வேறு அநுஷ்டானத்தைச் செய்தார்களேயானால், அவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரை நிந்திப்பது ந்யாயவிருத்தம் என்பதுதான் நமது வாதம். ஸகலத்தையும் அறிந்தவனன்றோ ஒன்றை ச்லாகித்து மற்றொன்றை நிந்திக்கக்கூடும்? மிதஜ்ஞர்களாயுள்ள நாம் ஒன்றை நிந்திக்க எவ்விதம் அதிகாரிகளாவோம்? நாம் செய்யும் குணதோஷ விசாரம் முழுவதும் நம்முடைய அநுஷ்டான நிர்ணயத்திற்கு மாத்ரம் போதுமே தவிர,

மற்றவர்களுடைய அநுஷ்டானத்தை நிந்திப்பதற்குப் போதாது. இதை நமது வைதிகவித்வான்கள் கொஞ்சம் கவனிக்கவேணும்.

இரண்டாவது— எல்லாவிஷயத்திலும் ப்ரதானங்களான அம்சங்களென்றும் அப்ரதானங்களான அம்சங்களென்றும் இரண்டுவித அம்சங்கள் உண்டு. பகவதுபாஸநத்திலும் அந்த விபாகம் இருக்கின்றது. ஆஸ்திக்யமும் அநார்ஜவமற்ற தைவபக்தியும் மற்றை ஆத்ம குணங்களும் இதில் முக்யமான அம்சங்களாகும். இவை இல்லாமல் மற்றை எந்தக் குணங்கள் இருந்தபோதிலும் பகவத் ஸாயுஜ்யம் கிடைக்காதென்பது நிச்சயம். ஆத்மகுண பூர்த்தியிருந்தால் மற்றை அம்சங்கள் இல்லாவிட்டாலும் பகவதநுக்ரஹத்தை நாம் எதிர்பார்க்கலாம். ஆகையால், அந்த ப்ரதான அம்சங்களை நாம் த்ருடமாகச்செய்துகொண்டே அவைகளுக்கு உபகாரகமாயுள்ள மற்றை பாகங்களைத் தேட முயலவேண்டும். சில ஸமயங்களில் நாம் அல்பவஸ்துக்கள் போகுமிடத்தை ஆராய்ந்துகொண்டு அதில் வ்யக்ரர்களாய் முக்ய வஸ்துக்கள் போவதைப் பார்க்காமலிருந்து விடுகிறோம். இக்காலத்தில் முக்யங்களான ஆத்ம குணங்களுக்கு அத்யந்தலோபம் ஸம்பவிக்கும்போல இருக்கின்றது. அவைகளை அநாதரித்து ஸ்வல்ப அநுஷ்டானாம்சங்களில் நேரும் குறைவுகளை நாம் சீர்திருத்த ப்ரயத்னப்படுவது புத்திமத் க்ருத்யமாகுமோ? அல்ப விஷயங்களுக்கு அதிப்ராதான்யத்தைக் கொடுத்து அவைகளை நாம் அதிஸூக்ஷ்மமாகப் பராமர்சிக்க யத்னித்தால், அவை அல்பங்களாக இருக்கையிலும் ஸாமீப்ய பலத்தைக்கொண்டு மேரு போன்ற மிகப் பெரிதான அம்சங்களையும் நமக்குத்தெரியவொட்டாமல் மறைத்துவிடுமன்றோ? ப்ரக்ருத ஆக்ரோசமும் க்ரோதபரவசதையுமே இதற்கு நிதர்சனங்களாகும்.

தவிரவும், நமது பாகவத ஸமவாயம் ஏற்கெனவே பின்ன பின்ன யூதங்களாக விச்சேதத்தை அடைந்து அதனால் அதிமாத்ரம் க்ருசமாகி இருக்கின்றது. இந்த விச்சேதத்தின் ஹேதுக்களை எவ்வித ஆக்ரஹமுமின்றிக்கு நாம் கொஞ்சம் பராமர்சித்துப் பார்த்தால் நமக்கே மிகுந்த லஜ்ஜை ஜனிக்கும். ஆனால், அந்தப் பிரிவுகளை மாற்றுவது என்பது இப்பொழுது ஒருவராலும் ஸாத்யமில்லை. அவ்வளவு த்ருடமாக அவை ப்ரதிஷ்டாபிதங்களாக இருக்கின்றன. அப்படி அவைகள் மாற்றப்படாதவைகளாக இருந்தபோதிலும், தத்ப்ரயுக்தமாக நமக்குள் பரஸ்பரம் க்ரோதோத்வேகாதிகள் ஸம்பவிக்காமலும், உத்தரோத்தரம் வேறு புதிய பேதங்கள் ஏற்படாமலும் பாதுகாத்து வரக்கூடுமென்றே நாம் நினைக்கிறோம். அப்படிப் பாதுகாக்காமல் மேன்மேல் விச்லேஷம் ஸம்பவிக்கும்படி நாம் நடந்துகொண்டு வந்தால் நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயத்திற்குப் பெரியதொரு சைதில்யம் நேர்ந்துவிடும். நமக்குள் இருக்கும் பேதத்தை இப்பொழுது வற்புறுத்

துவதுபோல வற்புறுத்துவதும், இப்பொழுது நாம் பரஸ்பரம் நிந்தித்துக்கொள்வதுபோல நிந்தித்துக்கொள்வதும் இந்தச் சைதில்யத்தைத் தடுக்க ஸமீசீந உபாயங்கள் ஆகுமோ? இதையும் நமது வித்வான்கள் பராமர்சிக்க வேண்டுமென்று நாம் ஸவிநயம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

* * * * *

ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வாதந்த்ர்யம்.

காலத்தின் மஹிமையினாலோ, ஸஹவாஸத்தின் பலத்தாலோ, நமது தேசத்தியப் பண்டயநாளின் வ்யவஸ்தைகள் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் பலமான மாறுதல்களை அடைந்து வருகின்றன. ப்பரிபாலந விஷயத்தில் அரசன் என்று ஒருவன் இருப்பதும், அவன் க்ஷத்ரியர்களின் தர்மப்படி ராஜ்யபரிபாலநம் செய்துகொண்டு வரவேண்டும் என்பதும், அந்த க்ஷத்ரியகுலத்தில் ஜநித்தவர்களே அரசர்களாக வரத்தகுந்தவர்கள் என்பதும், இவ்விதமான வ்யவஸ்தையெல்லாம் மாறி, ஜநங்களே தங்கள் பரிபாலந பரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், அரசன் ஸ்தாநத்தில் ஜநங்களின் ப்ரதிநிதியாக ஒருவனைத்தேர்ந்து எடுத்து அவனைக்கொண்டு ராஜ்ய வ்யாபாரங்களை நடத்திவரவேண்டுமென்றும், அவைகளை நடத்துவதில் மஹாஜநங்களுடைய இஷ்டமே தர்மங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்றும், இன்னும் இம்மாதிரியான பல புதிய ஏற்பாடுகள் நடவடிக்கைக்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஜநஸமுதாய விஷயத்திலும் ஜாதி தர்மங்கள் முதலியவை மாறி, எல்லாரும் எல்லா வ்ருத்திக்கும் அர்ஹர்களென்றும், போஜந விஷயமாகவும் விவாஹ விஷயமாகவும் எவ்வித நியமமும் இன்றிக்கே அவரவர்கள் தம்தம் இச்சாநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திக்கலாமென்றும் அநேகர் உபதேச முகமாகவும் அநுஷ்டாந முகமாகவும் போதித்து வருகிறார்கள். க்ருஹஸம்பத்தமான விஷயங்களிலும், ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸர்வ ஸ்வாதந்த்ர்யம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், புமான்கள் வித்யையை அப்யஸித்து அர்த்தார்ஜநத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பதுபோல அவர்களும் ப்ரவ்ருத்திக்கலாமென்றும், பதி பத்நீ பாவமிருக்கையிலும் கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதியில் பதி சொல்லுகிறபடியே பத்நீ நடக்கவேண்டுமென்னும் நிர்பந்தம் கூடாதென்றும் நமது தேசத்து நிருபகர்களுள் அநேகர் வாதிக்கிறார்கள். இம்மாதிரியான வாதங்களால் பழய காலத்திய அநுஷ்டாநங்களெல்லாம் சிதிலமாகிக்கொண்டு வருகின்றன. இன்னும் ஸ்வல்பகாலத்தில் அவையெல்லாம் பூர்ணமாக மாறி எவ்வித வ்யவஸ்தையுமில்லாமல் ஜகத் க்ஷோபத்தை அடைந்துவிடும் போலவும் தோன்றுகின்றது.

இந்தமாறுதல்களுள் ஸ்த்ரீகளின் நடவடிக்கையைப்பற்றி செய்யப்படும் மாறுதல்களே நமக்கு மிகுந்த பீதியை ஜநிப்பிக்கின்றன. அவைகளே தேசத்தின் க்ஷோபத்திற்கு முக்ய காரணமாகுமென்று நாம் நினைக்கிறோம். இப்படி நாம் நினைப்பதற்குக் கேவலம் பண்டயகாலத்திய ஏற்பாடுகளிலுள்ள விச்வாஸமே காரணமன்று. அந்த ஏற்பாடுகளெல்லாம் இப்பொழுது நிர்துஷ்டங்களாகவே நடைபெற்று வருகின்றனவென்று நாம் சொல்லத் துணியோம். ஆனால், அவைகளில் இருக்கும் துஷ்டமான அம்சத்தைப்பார்த்துவெறு

ப்படையும் ஜநங்கள், அந்தத்தோஷங்களை நிவ்ருத்தித்துக்கொள்ள ப்ரயத்நப்படுவதற்கு பதிலாக ஏற்பாடுகளையே தலை கீழாக மாற்ற ப்ரயத்நப்படுகிறார்களே என்பதுதான் நமக்கு பீதிக்கு முக்ய காரணம்.

முதலில், ஸ்த்ரீகளுக்கு ஜந்ம ஸித்தமாய் இருக்கவேண்டிய லஜ்ஜை விநயம் முதலிய உத்தம குணங்களை நசிப்பித்து, அவர்களைப் புமான்கள்போலவே நடக்கும்படி செய்ய நமது நிருபகர்கள் பரிச்ரமப்படுவதைப் பார்க்க நாம் வெறுப்படைகிறோம். முனிஸிபாலிடி, ஜில்லா போர்டு, தாலுகா போர்டு, சட்ட நிருபணஸபை இவை முதலிய கூட்டங்களில் ஸ்த்ரீகள் அங்கத்தினர்களாக நியமிக்கப்பட்டு அவர்கள் அந்த அதிகாரத்தை வஹித்துவருகிறார்கள் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். பெரிய பத்தநங்களில் ஸ்த்ரீகள் ஜநஸமுதாய விஷயங்களைப்பற்றி பர்யாலோசனை செய்யவும் ராஜாங்கத்தாராலும் மஹாஜநங்களாலும் செய்யப்படும் தேச விஷயமான நடவடிக்கைகளின் குணதோஷங்களை விசாரிக்கவும் இன்னும் ஸாமாந்யமான தர்மா தர்ம நிர்ணயம் செய்யவும் அடிக்கடி கூட்டங்கள் கூடிவருகிறார்கள். பெண் பாடசாலைகளென்று பெரிய வித்யாலயங்கள் ஏற்பட்டு அவைகளில் ஸ்த்ரீகளெல்லாரும் எவ்வித வயஸ் நிபந்தநமின்றிக்கும் ப்ரயோஜநாநுரூப்ய ஆலோசனை இன்றிக்கும் வித்யாப்யாஸம் செய்து வருகிறார்கள். விராம காலங்களில் பந்து முதலான விளையாட்டை அநுபவிக்க ஸமாஜசாலைகளுக்குப் போவதும் ஸ்வாபாவிகமாகவே நடைபெற்று வருகின்றது. புமான்கள் கூட்டமாகச் சேரும் பெரிய ஸபைகளுக்கும் அவர்கள் ஆகந்துகர்களாக வந்து மத்யத்தில் எவ்வித ஸங்கோசமின்றிக்கு நின்று மற்றை புமான்கள் நிற்பதுபோல நடந்துவருவதை நாம் பார்க்கிறோம். இவையெல்லாம் நன்மையின்பொருட்டு ஆகுமோ என்று நமக்கு ஒரு அதிசங்கை உண்டு. இந்த வ்யாபாரங்களில் ஸாக்ஷாத்தாக தோஷம் அதிகமாக இல்லையென்பது உண்மையே. ஆனால், பரம்பரையாக அவை தோஷத்திற்கு ஆஸ்பதமாகக்கூடும் என்பதுதான் நமது பீதி.

ஸ்த்ரீகளுக்கு ஒருபொழுதும் ஒரு அம்சத்திலும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் கூடாது என்று நாம் சொல்லவில்லை. அவர்கள் வித்யாப்யாஸம் செய்யலாம்; விஷயங்களில் குணதோஷ பரிசீலநம் செய்ய அர்ஹர்கள்; பிறருக்கு யதாவகாசம் ஹிதத்தைப் போதிப்பிக்கும் அதிகாரமும் அவர்களுக்கு உண்டு; ஆத்ம ச்ரேயஸ் ஸம்பத்தங்களான விஷயங்களில் அவர்களுக்கு அளவற்ற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சாஸ்த்ரம் கொடுக்கின்றது. பதி அதர்மமான மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தால் பத்நியும் அப்படியே நடக்கவேண்டுமென்றாவது, பதி நாஸ்திகனாக இருந்தால் பத்நியும் நாஸ்திகையாக இருக்க வேண்டுமென்றாவது பாதிவ்ரத்ய தர்மம் சொல்லவில்லை. ஆனால், ஒருவித பாரதந்த்ர்யத்தை மாத்ரம் ஸாமாந்ய காலங்களில் ஸ்த்ரீகளுக்கு சாஸ்த்ரம் விதித்திருப்பது உண்டு. அந்தப் பாரதந்த்ர்ய விதாநமும், இயற்கையாகப் புமான்களுக்கு தேஹபலம் மநோதைர்யம் முதலியவை அதிகமாக இருப்பதையும் ஸ்த்ரீகளுக்கு அவை குறைவாக இருப்பதையும் உத்தேசித்தே செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று நாம் அறியவேண்டும். அதுவும்,

பதி பாதகாதிகளால் துஷிதனுக இருக்கும்பொழுது வேண்டாமென்றும், சாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது.

‘ க்ருச்சா²பத்ஸு ஸாபத்யதிரேகேஷு ஸஹாவாதகதூஷிதேஷு ’.

ஆனல், தம்பதிகள் பரஸ்பரம் பரித்யஜித்துக் கொள்வதை நமது சாஸ்த்ரம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒருபொழுதும் பரித்யாகம் என்பது கூடாது என்பதுதான் அதுசொல்லும் விஷயம். விவாஹம் என்பது ஆமரணம் அநுவர்த்திக்கவேண்டிய ஸம்பந்தம். நாம் நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் அதை ரத்து செய்யலாம் என்னும் ஸ்திதி ஏற்பட்டால் அப்பொழுதே நம்முடைய தர்மத்தின் சிறப்பு நாசம் அடைந்துவிட்டதென்றே சொல்லலாம்.

இப்பொழுது, பத்தநங்களில் வஸிக்கும் ஸ்த்ரீகளுக்குள் நடைபெற்று வரும் ஆசாரங்கள் அநேகமாக இம்மாதிரியான பர்யவஸாநத்திற்குக் காரணம் ஆகும்போல காணப்படுகின்றன. பாச்சாத்யர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கம் வரவர அதிகமாக ஸம்பவித்து வருகின்றது. அந்த ஸம்ஸர்க்க வசத்தால் அவர்களுடைய மநோபாவமும் ஆசாரங்களும் நமது ஸ்த்ரீகளிடம் ஸங்க்ரமிக்கின்றன. பாச்சாத்ய ஆசாரங்களுட் பல நமக்கு தீமையை விளைவிக்கக் கூடியவையாக இருக்கின்றனவென்றும், நமது தர்மத்துக்கு விருத்தங்களாக இருக்கின்றனவென்றும் எல்லாரும் அறிந்திருக்கலாம். அநுரூபமான பர்த்தா துர்லபமாக இருந்தால், பாச்சாத்ய ஸ்த்ரீகள் விவாஹம் இல்லாமலே இருந்துவிடுகிறார்கள். அவர்களுள் பரஸ்பரம் பரித்யாகமும் ஸாமாந்யமாக இருக்கின்றது. இந்த்ரியங்களை நியத விஷயங்களிலே ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கவேண்டும் என்னும் நிர்பந்தமும் அவர்களிடம் அதிகமாகக் காணப்படவில்லை. தவிரவும், அவர்களுட் சில ஆதுநிக சிரோமணிகள், ஸ்வச்சந்த ஸஞ்சாரத்தை ப்ரசம்ஸித்து அதை அடைய ப்ரயத்நிக்க வேண்டுமென்று போதித்து வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கம் எவ்விதத்தில் தோஷாவஹமாக ஆகாமல் இருக்கக்கூடும்?

“ ஸம்ஸர்க³ஜா ஹி தோ³ஷகு³ணா ப⁴வந்தி ”.

க்ரீடைகளையும் ஸமாஜோத்ஸவ தர்சநத்தையும் ஹாஸ்யத்தையும் நாம் நிஷேதித்தது முழுவதும், இம்மாதிரியான துஸ்ஸஹ வாஸத்திற்கு அதிக அவகாசத்தை அவை கொடுக்கின்றன என்னும் காரணத்தாலேயே. அந்தக் காரணத்தைக்கொண்டே, நமது கந்யைகளுக்கு பாடசாலாதிகளில் வித்யாப்யாஸத்தை நாம் ஆமோதிக்கவில்லை. நமது பாலர்களை அம்மாதிரி ஸம்ஸர்க்கத்திற்குப் பாத்ரயாக்கி நமது ஆசாரங்களுக்கும் தர்மங்களுக்கும் மஹத்தான லோபத்தை நாம் ஏற்கனவே விளைவித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். கந்யகைகளையாவது நாம் ஜாக்ரதையுடன் ஸம்ரக்ஷித்து வரவேண்டுமென்பது நமது அபிஸந்தி. ஸம்ரக்ஷித்துவந்தால் நமது சோபநமான ஆசாரங்கள் இன்னும் ஸ்வல்பகாலமாவது நிலைபெற்று நிற்கலாம்.

தஸ்ய வைப⁴வப்ரதிபாத³நபராணி ஸாமாநாதி⁴கரண்யாதீ³நாம் விவரணே ப்ரவ்ருத்தா: கேசந, ‘ நிர்விசேஷ ஜ்ஞாந

தஸ்ய...... ப்ரவ்ருத்தா: கேசந — [அந்த ப்ரஹ்மத்தின் வைபவத்தை ப்ரதிபாதிப்பதையே நோக்கமாக உடைய ஸாமாநாதிகரண்யம் முதலியவைகளின் விவரணத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் சிலர்.] அபேத ச்ருதிவாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யம், கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி நமது ஸித்தாந்தத்தில் ‘ ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு ஜகத் முழுவதையும் நியமிக்கிறது’ என்பதைக் குறிக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தினலே அது ப்ரஹ்மத்தின் வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்றேசொல்லவேண்டும். அப்படி இருக்கையில் இவர்கள் அந்த ஸமாநாதிகரண்யத்திற்கு வேறு விதமாக விவரணம் செய்யப் புகுகிறார்களே என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ஸாமாநாதி⁴கரண்யாதீ³நாம் — ஸாமாநாதிகரண்யம் முதலிய. அதாவது— ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச்சொல்லும் அபேத ச்ருதிகள், ‘ப்ரபஞ்சம் சரீரம், ப்ரஹ்மம் ஆத்மா’ என்பதைச்சொல்லும் கடகச்ருதிகள், பேதத்தைச்சொல்லும் பேதச்ருதிகள், இந்த ச்ருதிகள் எல்லாம் என்று அர்த்தம். கேசந — சிலர், அதாவது சங்கர மதக்காரர்கள்.

இந்த ஸாமாநாதிகரண்ய சப்தம் அடிக்கடி இவ்விடத்தில் வருகிறபடியால், அதைத் தெளிவாக நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவச்யம். கீழ்ச்சொல்லியபடி, வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள பல சப்தங்கள் ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால், அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டு. இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம். விசேஷணங்களால் பிந்நார்த்தத்வமும் விசேஷ்யத்தால் ஏகார்த்தத்வமும் இருக்கும் காலத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படும். உதாஹரணம் - ‘ நீலமாயும் வர்த்துலமாயும் பெரியதாயுமுள்ள குடம்’ என்னுமிடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் வ்யக்தம். இதுபோலவே, ‘ப்ரஹ்மம் விசேஷ்யம் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் விசேஷணம்’ என்று சொல்லும் நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் எப்பொழுதும் உண்டு. ‘ விசேஷணமாகிற ப்ரபஞ்சம் விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மமே’ (அதாவது - விசேஷண விசேஷ்யங்கள் இரண்டும் ஒன்று) என்று சொல்லும் சங்கர மதத்தில் ஐக்யம் சொல்லப்பட்டதாகுமேதவிர ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படாது. ‘ ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’ என்னும் ச்ருதிவாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விசாரிக்கும் இடத்தில் இது வ்யக்தமாக ஏற்படும்.

நிர்விசேஷ......ப்ரஹ்ம—[ப்ரஹ்மம் என்பது எவ்விதவிசேஷமுமற்ற ஜ்ஞாநமாத்ரமே] ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்றதால் முழுவதும் ஜ்ஞாநமென்பது சொல்லப்படுகிறது. ‘ஸ யதா² ஸைந்த⁴வக⁴ந: ’ (உப்புக் கட்டிபோல அவன் இருக்கிறான்) என்னும் த்ருஷ்டாந்தம் இதைக் குறிக்கின்றது. உப்புக் கட்டி எப்படி உள்ளும் புறமும் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் உப்பாகவே இருக்குமோ, அப்படியே ப்ரஹ்மம் முழுவதும் ஜ்ஞாநமே. ‘ நிர்விசேஷ ’ என்றால் ‘ பேதமற்ற ’ என்று அர்த்தம். பேதம் மூன்றுவிதம்:— விஜாதீயம், ஸஜாதீயம், ஸ்வகதம். ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசேதந வஸ்

186268

மாத்ரமேவ ப்ரஹ்ம; தச்ச நித்யமுக்தஸ்வப்ரகாஶஸ்வபாவமபி த
த்த்வமஸ்யாதி ஸாமாநாதிகரண்யாவகதஜீவைக்யம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞ
பத்யதே முச்யதே ச, நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ராதிரேகேணேஶ்வரேஶி
வ்யாத்யநந்த விகல்பரூபம் க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா; கஶ்சித் பத்தः க

துக்களுக்கும் உள்ள பேதம் விஜாதீயம்; ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநவஸ்துக்களுக்கு ளது ஸஜாதீயம்; ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதன் குணங்களுக்கும் உள்ளது ஸ்வகதம். இ மூன்ருவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடங்கியதென்றும் சொல்லலாம். இம்மூ பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தன்மை. அதாவது— ப்ரஹ்மமொன் ஸத்யம், அதைக்காட்டிலும் பிந்நமாக ஒன்று இருக்கின்றதென்பது இல்லையெ சொன்னதாயிற்று.

தச்ச........முச்யதே ச - [ப்ரஹ்மம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பந்தமும் லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும் இருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கையி 'நீ ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிருய்' என்று சொல்லும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தி ஜீவனைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று என்று ஏற்படுகின்றது; அந்த ப்ரஹ் அவித்யையினுல் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு பேத ப்ரமத்தை அநுபவித்து, ப மோக்ஷங்களை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாக்ய பலத்தினுல், நாம் இம்மா கல்பிக்கவேண்டும்; அதனுலேயே அதற்குப் பந்தம் மோக்ஷம் இரண்டும் உபபந்ந கின்றனவென்று சொல்லவும் வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று. தனது உண்மை அறியாமல் இருப்பது பந்தத்தின் தன்மை; அது ஸ்வப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவில் வியாதாகையால், 'பந்தமில்லாமல் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையிலும்' எ சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பந்தம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம் அடையும் பொ எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் 'பரம் ப்ரஹ்மைவ ஸம்ஸார என்று இரண்டாவது ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிருர். இவ்விதம் கல்பிக்கவேண் தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணம் இல்லை என்பது குறிப்பு.

நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ர........க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா - [இந்த ஜ்ஞாநம மாகவிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய். ஒருவன் ஈச்வ போலவும் மற்றவை அவனுக்கு உட்பட்டவை போலவும் இவ்வாறு கலக்கற்ற பேதங் ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய்.] ச்ருதியிலேயே, 'ஈச்வரன் என்று வன் உண்டு; ஜகத் முழுவதும் அவனுக்கு உட்பட்டது' என்று பலவாருகச் சொ பட்டிருக்கையிலும், இந்த அபேத வாக்ய பலத்தைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களெல் பொய் என்று சொல்லவேண்டிவருகின்றது.

கஶ்சித் பத்தः.........ந வித்யதே - [ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்ட மற்றொருவன் அதிலிருந்து விடப்பட்டவன் என்னும் வ்யவஸ்தையும் இல்லை.]

க்த இதீயம் வ்யவஸ்தா ந வித்யதே; இத: பூர்வம் கேசந முக்தா இத்யபி மித்யா; ஏகமேவ சரீரம் ஜீவவத்; நிர்ஜீவாநீதராணி சரீராணி; தச்சரீரம் கிமிதி ந வ்யவஸ்திதம்; ஆசார்யோ ஜ்ஞாநஸ்யோபதேஷ்டா மித்யா; சாஸ்த்ரம் ச மித்யா; சாஸ்த்ரப்ரமாதா ச மித்யா; சாஸ்த்ரஜந்யம் ஜ்ஞாநம் ச மித்யா; ஏதத் ஸர்வம் மித்யாபூதேநைவ சாஸ்த்ரேணாவகம்யத' இதி வதந்தி ;

ஜீவன் முக்தஜீவன் என்று ஒரு வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே என்று பயந்து அம்மாதிரி வ்யவஸ்தையே இல்லை என்கிறார்கள்.

இத: பூர்வம்....... மித்யா -[இதற்கு முன்னதாக சிலர் முக்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்.] சுகர் முதலான மஹர்ஷிகள் முக்தர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்.

ஏகமேவ.........வ்யவஸ்திதம் - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை; அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது.] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் இல்லை என்பதை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு இம்மாதிரி [illegible] பனைகளைச் செய்யவேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸுகத்[illegible] அநுபவிக்கையில் எல்லாரும் ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேண்டுமே என்பது போன்ற [illegible] வித ஸங்கடங்களை உத்தேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது [illegible] வென்று வ்யவஸ்தை இல்லை' என்று கல்பிக்கிறார்கள்.

ஆசார்ய:.........அவகம்யதே- [ஜ்ஞாநோபதேசம் செய்யும் ஆசார்ய[illegible] பொய், சாஸத்ரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்த்ரத்தினால் ஏற்[illegible] ஜ்ஞாநமும் பொய்; இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்த்ரத்தினாலேயே அறியப்படு[illegible] றன]. ஒருவன் ஆசார்யன், மற்றொருவன் சிஷ்யன் என்னும் வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்[illegible] டால், ஆத்மாக்கள் பலர் என்பது ப்ரஸங்கிக்கும்; சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமென்[illegible] ஒரு [illegible] துக்கொண்டால் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றொரு பொருளும் ஸத்ய[illegible]கச் சொல்லப் [illegible] இவையெல்லாம் அ[illegible] ங்களாகையால் எல்லாம் பொய். அ[illegible] வாக்யங்களெல்லாம் 'இப்படி [illegible] லவேண்டு' ஏற்படுவதும் பொய்

[illegible]......ந வித்யதே - [ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டவன், மற்றொருவன் அதிலிருந்து விடப்பட்டவன் என்னும் வ்யவஸ்தையும் இல்லை.] பத்த

அபரே, 'அபஹத பாப்மத்வாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணோபேதமபி ப்ரஹ்ம ஐக்யாவபோதயாதாத்ம்யேந கேநசித் உபாதிவிசேஷேண ஸம்பத்தம் பத்யதே முச்யதே ச; நாநாவிதமலரூபபரிணாமாஸ்பதம் ச' இதி வ்யவஸ்திதா: ।

அந்யே புநரைக்யாவபோதயாதாத்ம்யம் வர்ணயந்த:, ஸ்வாபாவிக நிரதிசயாபரிமிதோதாரகுணஸாகரம் ப்ரஹ்மைவ ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர நாரகி ஸ்வர்க்யபவர்கி சேத

அபரே.........வ்யவஸ்திதா: - [மற்றும் சிலர் (பாஸ்கர மதஸ்தர்கள்), 'ப்ரஹ்மமென்பது நிர்விசேஷமன்று; கர்மபந்தமற்றது; ஸகல கல்யாணகுணங்களும் அதற்கு உண்டு; அப்படி இருக்கையிலும் சில உபாதிகளுடன் ஸம்பந்தமடைந்து ஸம்ஸார பந்த மோக்ஷங்களுக்கும் அநேகவித தோஷ ரூபங்களான விகாரங்களுக்கும் ஆஸ்பதமாகின்றது. இப்படி கல்பிப்பதற்கு ஐக்யத்தைச்சொல்லும் அந்த அபேத ச்ருதி வாக்ய ஜ்ஞாநமே காரணம்' என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.] இந்தப் பாஸ்கர மதஸ்தர்களும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தின் விவரணத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறவர்களே. இவர்கள், சங்கர மதஸ்தர்கள் போலன்றிக்கே, ப்ரஹ்மம் குணங்களுடன் கூடியது என்று ப்ரமாண பலத்தைக்கொண்டு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் ஐக்யோபதேசத்திற்கு வேறு உபபத்தி சொல்ல அசக்தர்களாய் உபாதி ஸம்பந்தமொன்றை அப்யுபகமம் செய்கிறார்கள். தேவ தேஹம், மநுஷ்ய தேஹம், திர்யக்குக்களின் தேஹம், ஸ்தாவரங்களின் தேஹம் இவை உபாதிகள். இப்படி உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஹ்மம் ஜீவனாக மாறுவதுடன் அசேதந வஸ்துவாகவும் மாறுகிறது என்று 'பலவித தோஷரூபமான பரிணாமத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகிறான்' என்பதாற் சொல்லப்படுகின்றது.

இவர்கள் மதத்தில் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமன்று. அதாவது— ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ஸஜாதீயமாகவும் விஜாதீயமாகவும் ஸ்வகதமாகவும் பேதங்கள் உண்டு உபாதி ஸத்யம்; ஆகையால், அந்த உபாதியின் கார்யமாகிற ப்ரபஞ்சமும் ஸத்யம். ...மத்திற்கும் சேதந வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் பேதமில்லையாயினும், உபாதி ...தமுண்டு; முக்தி அடைந்த பிறகு பேதமே இல்லை. ப்ரஹ்மத்திற்கும் ...ர் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள்.

...தே - [மர் ...தஸ்தர்

𑌨𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣 𑌅𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌯𑌦𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧 𑌮𑌲𑌰𑍂𑌪 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌚’ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 ।

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌲𑍋𑌚𑌨𑌪𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌉𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 ।

யக்குக்களாகவும் ஸ்தாவரங்களாகவும் நரகம் ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் இவ்விடங்களிலுள்ள ஆத்மாக்களாகவும் இருக்கும் ஸ்வபாவத்தை உடையது; ஸ்வபாவத்தாலேயே இவைகளைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டதாகவும் வேறுபடாததாகவும் இருக்கின்றது; ஆகாசம் முதலிய பலவித தோஷரூபங்களான விகாரங்களுக்கும் ஆஸ்பதம்.]

பாஸ்கர மதத்தில், 'சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் ஸ்வாபாவிகமே; பேதமோவென்றால் அசேதந விஷயத்தில் ஸ்வாபாவிகம் சேதந விஷயத்தில் ஔபாதிகம்' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அது யுக்திக்குப் பொருந்தாதது என்று, இந்த மதஸ்தர்கள், 'சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் இரண்டின் விஷயத்திலும் அபேதம் ஸ்வாபாவிகமாக இருப்பதுபோல பேதமும் ஸ்வாபாவிகமே' என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், ஐக்யோபதேசத்தின் (அதாவது— அபேதோபதேசத்தின்) உண்மையை வர்ணிக்க ஆரம்பித்த இவர்களுக்கு, பேதமும் ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது என்று சொல்வதின் அஸாங்கத்யம் தோன்றவில்லைபோலும்! இவர்கள் மதத்தில், ப்ரஹ்மமே எவ்வித உபாதியுமின்றிக்கே சித் அசித் ஈச்வரன் இம்மூன்றாகப் பரிணமிக்கின்றது; ஆகைபால் இம்மூன்று தத்வங்களும் ஸத்யம், பேதமும் பாரமார்த்திகம் என்று சொன்னதாகின்றது.

'𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯' என்று சங்கரமதத்திலுள்ள தோஷங்களைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

𑌤𑌤𑍍𑌰........𑌉𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 - [இந்த மூன்று மதங்களுக்குள் முதலாவது (சங்கர) மதத்திற்கு, ச்ருதிகளின் அர்த்தத்தை நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்த்தவர்கள் (அதாவது— யாமுநாசார்யர் முதலானவர்கள்) பின்வருமாறு தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்கள்; அந்தத் தோஷங்கள் பரிஹரிக்கக்கூடாதவை.] 'இந்தத் தோஷங்கள் தம்மாலேயே சொல்லப்பட்டவையல்ல; பெரியோர்களாற் சொல்லப்பட்டவை' என்று சொ... வது கவனிக்கத்தக்கது. அந்தப் பெரியோர்கள், ஒரு வாக்யத்தினாலே மாத்ரம் படுகி... அடையாமல், அபேத ச்ருதிவாக்யங்களைப்போல மற்றை பேத கடக ... ஒதுக்கொ... களையும் நன்றாகப் பராமர்சித்துப் பார்த்து இந்தத் தோஷ... ப்ரமாணமென்... என்பது '[illegible] ...வாராம்' என்பதா... ...ருளும் ஸத்ய... ...ம் பொய்... 'இப்படி என்... [illegible]

[illegible]... ...வரிபடுவதும் இயாம் - [ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டவன், மற்றொருவன் அதிலிருந்து விடப்பட்டவன் என்னும் வ்யவஸ்தையும் இல்லை.] பத்த

அந்த ச்ருதிவாக்யம் எவ்விடத்தில் எந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் வருகிறது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஆறுவது ப்ரபாடகத்தில் எட்டாவது கண்டத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த ப்ரபாடகத்திற் சொல்லப்படும் வித்யையை 'ஸத்வித்யை' என்று வேதாந்திகள் வ்யவஹரிப்பார்கள் ஆகையாலிதை என்னவென்றால்— அருணனுடைய புத்ரரான உத்தாலகருக்கு, ச்வேதகேது என்று ஒரு புத்ரர் இருந்தார். அவருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகியும், பலவத்தான உபநயனம் பத்திவசத்தினால் உபநயநமாகாமல் இருந்தது. அதைப்பற்றிச் சோகித்த பிதா ஒரு நாள் தமது புத்ரனைப் பார்த்து, 'ஹே ச்வேதகேதோ! ஒரு குருவைத் தேடி ப்ரஹ்மசர்யம் வஹித்து அத்யயநம் செய்து வா' என்று அனுப்பினார். புத்ரன் அதற்கிணங்கி ஒரு குருவைத் தேடிப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் குருகுலவாஸம் செய்து வேதங்களெல்லாவற்றையும் அத்யயநம் பண்ணி வித்யையால் பரிபூர்ணன் ஆனதாகத் தன்னை நினைத்துக்கொண்டு இருபத்து நான்காவது வயதில் பித்ரு க்ருஹம் திரும்பி வந்தான். அப்படி வந்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா, அவனை அநுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் ப்ரஹ்மவிஷயமாக ஒரு ப்ரச்நம் செய்ய, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்ல அசக்தனாய் அந்தப் புத்ரன், மறுபடியும் ஒருகால் பிதா தன்னைக் குருகுலத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவரோ என்று பயந்து, 'ஹேபிதாவே! ப்ரச்நத்தின் ஸமாதாநத்தை என்னுடைய குருவே அறியார் என்று நினைக்கிறேன்; அறிந்திருந்தால் எனக்கு அதை உபதேசம் செய்திருப்பர். ஆகையால், நீங்களே எனக்கு அதை உபதேசிக்கவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்தான். அப்பொழுது அந்தப் பிதா இந்த ஸத் வித்யையை அவனுக்கு உபதேசிக்கிறார். "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" என்று இந்த வித்யை ஆரம்பிக்கிறபடியாலும், இதில் ப்ரஹ்மம் 'ஸத்' என்றே வ்யவஹரிக்கப்படுகிற படியாலும் இதற்கு 'ஸத் வித்யை' (அதாவது-ப்ரஹ்ம வித்யை) என்று பெயர்.

இந்த உபநிஷத்தின் வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றி க்ரந்தத்தில் விசாரம் வருகிறபடியால், அதன் விஷயத்தை நாம் தனியாகப் பார்ப்பது நலமாகும். முதலில் பிதா செய்த ப்ரச்நம் -

"உத தமாதேசமப்ராக்ஷ்ய:, யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவத்யமதம் மதம் அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்?"

'...படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை மநநம்
...தெல்லாம் மநநம் செ... டதாகிவிடுமோ, எதை
...ரம்,

“ 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍈𑌕𑍇𑌨 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍃𑌣𑍍𑌮𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ”

(எப்படி, உபாதாந காரணமான ஒரு மண்கட்டியை அறிந்த மாத்ரத்தால், அதன் உபாதேயமான குடம் மடக்கு முதலானவை எல்லாம் அறியப்பட்டனவாகின்றனவோ, ஹே ப்ரியதர்சந! அம்மாதிரியே). அதாவது - உபாதாநமும உபாதேயமும் பரஸ்பரம் பேதமற்றவை என்பது கருத்து. அவை இரண்டும் எப்படி ஒன்றாகும் என்று ஸந்தேஹிக்கிற புத்ரனைப் பார்த்து பிதா மறுபடியும் சொல்லுகிறார்—

“ 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ”

(நம்முடைய வாக்ரூபமான வ்யவஹாரத்தின் பொருட்டு, குடம் மடக்கு முதலிய லக்ஷணமுள்ள மாறுதலும அம்மாதிரி பெயர்களும் மண்ணென்கிற த்ரவ்யத்தால் ஸ்பர்சிக்கப் படுகின்றன; ஆகையால் மண்ணைக் காட்டிலும் அவை பிந்நங்களல்ல.) அதாவது—மண்ணே இம்மாதிரியான ரூபம் பெயர் உள்ளதாக ஆகின்றது என்பது அர்த்தம். இம்மாதிரியான பல த்ருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டி ‘இப்படியே அந்த ஆதேசமும் ஆகின்றது’ என்று முடித்தார். ‘இதை நீங்களே எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்’ என்று புத்ரன் ப்ரார்த்திக்க, பிதா உபதேசிக்கிறார் —

“ 𑌸𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕 𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍍 ”

[ஹே ஸோம்ய! (வெவ்வேறு ரூபம் பெயர் இவைகளுடன் பஹுவாக இருக்கும்) இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஒன்றான (ரூபம் பெயர் அற்று ஒன்றான அவஸ்தையை உடையதான) ஸத்தாகவே இருந்தது; அதற்கு அந்த ஸத்தைத் தவிர வேறு ஒரு நியந்தாவும் இல்லை.]

“ 𑌤𑌦𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 ‘𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯’ 𑌇𑌤𑌿 ”

[அந்த ‘ஸத்’ என்று சொல்லப்படும் வஸ்து ஸங்கல்பித்தது; என்ன ஸங்கல்பித்ததென்றால், ‘விசித்ரமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள சேதநாசேதநங்கள் கலந்த ஜகத் ரூபமாய் பஹுவாக ஆகக்கடவேன்; அதற்காக முதலில் தேஜஸ் அப் அந்நம் இவை முதலிய ரூபங்களாக ஆகக்கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்தது] ‘ஐக்ஷத’ என்பதற்கு ‘ஸங்கல்பித்தான்’ என்று அர்த்தம். இப்படி தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளை முதலில் ஸ்ருஷ்டித்து, பிறகும் ஸங்கல்பித்தது—

‘ 𑌸𑍇𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 ‘𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑌿’ 𑌇𑌤𑌿.

(‘ஸத்’ என்னப்படும் அந்த தேவதை ஸங்கல்பித்தது என்னவென்றால்— ‘இந்தத் தேஜஸ் அப் அந்நம் ஆகிய இம்மூன்று தேவதைகளுக்குள், நான், இந்த ஜீவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு அநுப்ரவேசித்து, விசித்ரமான ரூபம் பெயர் இவைகளை அந்தத் தேஜஸ் முதலானவைகளுக்குச் செய்யக்கடவேன்’). தேஜஸ் முதலிய மூன்றும் இவ்வி

டத்தில் தேவதைகளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன, அதற்கு அபிமாநிதேவதைகள் விவக்ஷிதங்கள். முதல் ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்ட தேஜஸ் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியை ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும், பிறகு செய்த ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டதை வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்வது வழக்கம். இப்படி ஸகல அசேதந வர்க்கத்திற்கும் ப்ரஹ்மம் காரணமென்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு, பிதா, ஸகல சேதந வர்க்கத்திற்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே காரணமென்று ப்ரதிபாதிக்க ஆரம்பித்து, முதலில் 'ஸுஷுப்தி காலத்தில் இந்த ஜீவன்களெல்லாம் 'ஸத்' என்னப்படும் ப்ரஹ்மத்துடன் ஸங்கதங்களாகின்றன' என்று சொல்லி அவைகளுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீர சரீரி பாவத்தைச்சொல்லுகிறார்—

'ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:'

(ஜீவன்களுடன்கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும், 'ஸத்' என்னும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அதீனமான உத்பத்தியை உடையது; ப்ரஹ்மாதீனமான லயத்தையும் உடையது; அந்த 'ஸத்' என்பதையே ஆதாரமாகவும் உடையது). 'ப்ரஜை' என்பதால் ஜீவன்களுடன் கூடிய ஜகத் சொல்லப்படுகிறது. 'மூலம்' என்றால் உத்பத்தி, 'ப்ரதிஷ்டை' என்றால் லயம், 'ஆயதநம்' என்றால் ஆதாரம். ஆகையால், ஜகத் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீர ஸ்தாநத்தில் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஜீவன்களுக்கு 'ஸத்' என்பதுடன் சேர்க்கையைச் சொல்லிவிட்டு, தேஹவியோகமான பிறகு ப்ரயாணகாலத்திலும் ஜீவன்களுக்கு அந்த 'ஸத்'துடன் ஸம்பத்தியைச் சொல்லி, உபதேசத்தைப் பின்வருமாறு முடிக்கிறார்—

'ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம், தத் ஸத்யம், ஸ ஆத்மா, தத்த்வமஸி, ஶ்வேதகேதோ'

(இதெல்லாம் இந்த 'ஸத்' என்பதை ஆத்மாவாக உடையது; ஜீவன்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும் 'ஸத்' என்பதையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது என்பது ப்ராமாணிகம்; ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமாக இருக்கிறபடியால், 'ஸத்' என்னப்படும் வஸ்து இதற்கு ஆத்மா; ஹே ச்வேதகேதோ! நீயும் அது தான்). அபிமுகமாக இருக்கும் ச்வேதகேதுவைப் பார்த்து 'நீ' என்று சொல்வது, சரீர வாசி சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பர்யந்தம் குறிக்கும் என்னும் ந்யாயத்தினால் ச்வேதகேதுவின் அந்தர்யாமியைக் குறிக்கின்றது. ஸம்ஸாரியான ச்வேதகேதுவுக்கும் நித்ய முக்தமாயிருக்கும் 'ஸத்' என்னப்படும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் அந்தக் காரணத்தினாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து வ்யக்தமாகும்.

இந்த உபநிஷத்தின் க்ரமம்— முதலில் ப்ரச்நம்; அதில் ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞாநம் ப்ரதிஜ்ஞாதம்; பிறகு அதன் ஸமர்த்தநத்திற்காக, 'ப்ரஹ்ம வ்யதிரிக்த

கர்தும் ததீயமஹிமஸ்துதிமுத்யதாய
மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய ॥ 7.

மஹிமார்ணவ ஶீகராணு: - குணார்ணவத்தினுடைய சீகராணுவானது, திவலையில் ஸ்பர்ச வேத்யமானது; அத்யல்பமானது.

மாதுமஶக்ய: - மனஸ்ஸால் பரிச்சேதிக்கவும் சக்யமன்று. ஆராலே யென்னும் அபேக்ஷையிலே சொல்லுகிறது.

ஶர்வபிதாமஹாத்யை: - «ஸர்வஜ்ஞாய ஜ்ஞாநதீப்தயே» என்று ஜ்ஞாநாதிகனாகவும் «ஸர்வலோகபிதா» என்றும் சொல்லுகிற ருத்ரனாலும், அவனை ஜநிப்பித்தவனுமாய் ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவுமான ப்ரஹ்மாவாலும். ஆதி சப்தத்தாலே ப்ரஹ்ம பாவனையேயான ஸநகாதிகளையும், ஸர்வருக்கும் ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேதத்தையும் நினைக்கிறது. மேலே 'ஸர்வஜ்ஞா வேதா:' என்றும், 'விபஶ்சிதஸ் ஸநகாத்யா:' என்றும் சொல்லுகிறபடியாலே.

ததீய மஹிமஸ்துதிம் கர்தும் உத்யதாய. அவனுடைய பெருமையை உள்ளளவும் சொல்லிவிடுகை யன்றிக்கே இல்லாததையும் சொல்ல உத்யுக்தனுகை.

மஹ்யம் நமோஸ்து - இப்படி ஸாஹஸிகனுகையாலே ஸ்துத்ய விஷயத்தை விட்டு, எனக்கு நமஸ்காரம்.

கவயே - ஸர்வவர்ணக முகராய்.

நிரபத்ரபாய - நிர்லஜ்ஜனுயிருக்கிறவனுக்கு. நாம் புகழ்கை இவனுக்கு சிறக்கேடாமென்று லஜ்ஜியாதொழிகை.

யஸ்ய மஹிமார்ணவஶீகராணு: ஶர்வபிதாமஹாத்யைரபி தத்த்வேந மாதுமஶக்ய:, ததீய மஹிமஸ்துதிம் கர்தும் உத்யதாய நிரபத்ரபாய கவயே மஹ்யம் நமோஸ்து.

யத்வா ஶ்ரமாவதி யதாமதி வாப்யஶக்த:
ஸ்தௌம்யேவமேவ கலு தேऽபி ஸதா ஸ்துவந்த: ।
வேதாஶ்சதுர்முகமுகாஶ்ச மஹார்ணவாந்த:
கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோர் விஶேஷ: ॥ 8.

---

(8) யத்வேதி-'ஶக்திக்ஷயாந்நிவர்த்தந்தே', 'காணுமளவும் செல்லுங் கீர்த்தியாய்' என்று அளவுடையாரும் தந்தாம் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளளவும் புகழ்ந்தார்களத்தனை, உமக்கும் அவ்வளவு புகழ்கைக்கு விரோதமில்லை. 'ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி' வாய் ஸ்துதிக்கவன்றோ கண்டது? 'ஸ்தவ்ய: ஸ்தவப்ரிய:' என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம் நமக்கு ப்ரியமன்றோ வென்று, யுத்தாந் நிவ்ருத்தனை அர்ஜுநனை, 'கரிஷ்யே வசநம் தவ' என்னப் பண்ணினாற்போலே ஈச்வரன் தானே மூட்ட ஸமாஹிதராகிறார்.

யத்வா - பூர்வபக்ஷ நிவ்ருத்தி:. முன்பல்லோ மென்றவிடம் அர்த்தம் அன்றென்கிறார்.

ஶ்ரமாவதி யதாமதி வா - இளைப்பு எல்லையாகவாதல் ஜ்ஞாநம் எல்லையாகவாதல் என்னுதல். ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் அளவே ஸ்தோத்ரம் பண்ணலாவதென்கை.

அஶக்தோऽபி ஸ்தௌமி - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அசக்தனேயாகிலும் ஸ்துதிக்கிறேன்.

தேऽபி - த்யாஜ்யோபாதேயங்களைப் பிரிக்கைக்கும், த்யாஜ்யத்தை விட்டு உபாதேயத்திலே அவகாஹிக்கைக்கும் அடியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் அதிகரானவர்களும்.

ஸதா ஸ்துவந்த: வேதா: - ஸர்வகால ஸம்யோகத்தை உடைத்தான வேதங்களும்.

சதுர்முகமுகாஶ்ச - த்விபரார்த்த காலாவதிகரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் அதிகாராவஸாநத்தளவும் ஸ்துதிக்கிற ஸநகாதிகளும்.

ஏவமேவ கலு - ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் அளவேயிறே. 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ', 'யஸ்யாயம் ஸமவாப்நோதி வாசஸ்பதிஸ்தோத்ரம்', 'மாமலராள் வார்சடையின் வல்லரேயல்லரே வாழ்த்து,' 'பேசுவா ரெவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே,' 'வல்லதோர்வண்

கிஞ்சைஷ ஶக்த்யதிஶயேந ந தேऽநுகம்ப்ய:
ஸ்தோதாऽபி து ஸ்துதிக்ருதேந பரிஶ்ரமேண ।

ணம்', 'நஶ்யாமஹ்ய: கேநவிக்லவ:'. இங்ஙனேயாகிலும் உமக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியுண்டேயென்னில், வேதங்களுக்கும் சதுர்முகாதிகளுக்கும் வாசியுண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவனையுள்ளபடியே பேசமாட்டாமை யொத்தாற்போலே, எனக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியுண்டானாலும், உள்ளபடி பேசமாட்டாமையிலே வாசியில்லை. எதுபோலவென்னில்,

மஹார்ணவாந்த: மஜ்ஜதோ: அணுகுலாசலயோ: கோ விஶேஷ: - ஸர்ஷப மஹீதரங்களுக்கு நெடுவாசிப்பட வைஷம்யம் உண்டானாலும், பெருங்கடலிலே புக்கமிழ்ந்துமளவில் விசேஷமில்லையிறே, அது போலேயிறே.

(9) கிஞ்சேதி - ப்ரஹ்மாதிகளில் காட்டில் எனக்கு ஸ்தோத்ரத்தில் இழிகைக்கு அதிக ஹேது உண்டென்கின்றார். பரக்கப் புகழ்கை ஈச்வராநுக்ரஹஹேதுவன்றிக்கே ஸ்துதிக்ருதமான பரிச்ரமம் அநுக்ரஹஹேதுவாம்படி சீலவானாகையாலே, மந்தபுத்தியான எனக்கும் அந்த ச்ரமம் ஸுலபமாகையாலே, அவர்களில் காட்டில் நான் ஸ்தோத்ராதிகாரி என்கிறார்.

கிஞ்ச - கீழ்ச்சொன்ன ஸாம்யம் ஒழிய ஸ்தோத்ரத்திலே அவர்களில் காட்டில் எனக்கு அதிகாரமும் உண்டென்கைக்கு ஒருஹேது உண்டென்கிறார்.

ஏஷ ஸ்தோதா - பகவதாபிமுக்யத்தாலே ஸம்ஸாரிகளில் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாய், வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் இதுவென்று, பகவத் ஸ்தோத்ரத்திலே அதிகரித்தவன்.

ஶக்த்யதிஶயேந ந தேऽநுகம்ப்ய: - நம்மை ஸ்தோத்ரம் பண்ண சக்தனென்று உனக்கு அநுக்ராஹ்யன் ஆகிறேனல்லேன்.

தே - 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே' என்றும், 'ததக்ஷராத்ஸோऽவிதந்த்யவ:' என்றும், வேதங்களும் நித்யஸூரிகளும் புகழ்ந்து எல்லை காணமாட்டாத மஹிமையையுடைய உனக்குப் பரக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை தேட்டமன்றே என்னுதல். ஸம்ஸாரிகள் ஆபிமுக்யம் பண்ணுகை தேட்டமான சீலவானாகையாலே, இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் மிகையான உனக்கென்னுதல்.

ததா ச்ரமாவதிர் மமைவ ஹ்யசக்தஸ்ய
இதி உபரதோऽயமுத்யம உசிதோ மம சாப்ஜநேத்ர ॥ 9.

அதவா - மற்றப்படி யென்னுதல், பின்னை எங்ஙனேயென்று ஸாதநய ப்ரச்நமாதல்.

ஸ்துதிக்ருதேந பரிச்ரமேண - உன்னை ஸ்துதிக்கையிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி, அதுக்கீடான சக்தியில்லாமையாலே, புகழவும் மாட்டாதே தவிரவும் மாட்டாதே படும் இளைப்பாலேயிறே நீ இரங்குவது.

ததா - அர்த்தம் இப்படியாய் நின்றவிடத்தில்.

ச்ரமாவதிர் மம - எனக்கு விசேஷித்த ச்ரமமானது குறைவற உண்டென்றுமாம்.

ஏவ - அவதாரணமாய், எனக்கே குறைவற்ற ச்ரமமுள்ளதென்றுமாம்.

அசக்தத: - என்று ச்ரமஹேதுவைச் சொல்லுகிறது. அல்பபுத்தி யென்கை.

இதி - இப்படியென்னுதல், ஆகையால் என்று ஹேதுவாகச் சொல்லுதல்.

அயமுத்யம: - என்று கொண்டுண்டான இந்த உத்யமம்.

உசிதோ மம ச - ச சப்தம் அவதாரணமாய் எனக்கே உசிதமென்னுதல். ஸமுச்சயமாய், எனக்கும் உசிதமென்று கீழ் ச்லோகத்தோடே கூட்டுதல்.

அப்ஜநேத்ர - 'கமலநயநாநந்த' 'புண்டரீகாக்ஷ' என்றும், 'உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவ்வளவு ஸ்தோத்ரத்தைத் தலைக்கட்டும்படி அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும் என்னுதல். ஸ்தோத்ரத்தில் நிலைநின்றபடியைக் கண்டு, 'செந்தாமரைக் கண்ணொடும் மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினன்' என்கிறபடியே ப்ரீதியாலே திருக்கண்கள் குளிர்ந்தபடியைச் சொல்லுதல்.

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாந்யமூநி
நாலம் ப்ரபோ! பவிதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி:।

---

(10) நாவேக்ஷஸே இதி - இப்படி ஸ்தோத்ராக்ஷேப ஸமாதாநத்தைப் பண்ணி, ஈச்வரனுடைய சரண்யதைக்கு உறுப்பான பகவத் பரத்வத்தை மேல் அஞ்சு ச்லோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். இதில் முதல் ச்லோகத்தாலே, ஸத் ப்ரஹ்மாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களாலே ஜகத்காரணதயா ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான் நாராயணனென்று, கதி ஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே காரணவாக்ய விஷயமான பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்தோத்ரம் பண்ண உபக்ரமித்தவாறே, வாத்ஸல்ய ஜந்யமான விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணினான் என்கிற இது, ப்ரளய காலத்திலே அசித் கல்பரான சேதநரை தயமாந மநாவாய்க் கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணி உண்டாக்கி, அந்த ஜந்துக்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஹேதுவாய், உபகாரகளை உனக்கு ஸ்ருஷ்டமான ஜந்துக்கள் ஆபிமுக்யம் பண்ணுகைக்கொடுத்தாய் என்கிற இது ஆச்சர்யமோ ?' என்கிறார் என்றுமாம்.

நாவேக்ஷஸே யதி - 'ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி' என்று அசித் கல்பரான சேதநரைக் கடாக்ஷித்தில்லையாகில். அநாதிகாலம் பண்ணிப்போந்த அபராதங்களைப் பாராதே, அவற்றினுடைய துர்க்கதியைப் பார்த்து க்ருபா பரதந்த்ரனையிறே அப்போதே கடாக்ஷித்தது. அல்லது உன்னைக் கடாக்ஷித்தில்லையே என்பாரில்லையே.

தத: - 'பஹு ஸ்யாம்' என்கிற ஸங்கல்பத்துக்குப் பின்பு புவந ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு உண்டான தூரத்தைச் சொல்லுகிறது.

அமூநி புவநாநி பவிதுமேவ நாலம் - போகமோக்ஷங்களை ஸாதித்துக் கொள்ளுகைக்கு ஏகாந்தமான சதுர்த்தச புவநங்களானவை உண்டாகவே மாட்டா. வ்யதிரேக நிதர்சநம், அர்த்த ஸ்தைர்யத்துக்காக. 'கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத்', '[illegible]' எனக்கடவதிறே.

குத: ப்ரவ்ருத்தி: - உன் ஸங்கல்பமொழிய உண்டாகமாட்டாத இவை ப்ரவ்ருத்திப்பது எத்தாலே? ஸகலோத்பத்தியும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் உன்னுடைய கடாக்ஷபலமன்றோ வென்கை.

ஸாவம் நிஸமஸ்ஸாஹ்ருதி க்வயி ஸவஜ்ஜொ:
ஸூாஜிந் விருதிர ஊரஸி தவ ஸூமுகவம் ||
ஸூாஹாவிகா நவயிகா திஸயெஸி த்ரகவம்
நாராயண ! க்வயி ந ஜூஷ்டி வெஷிக: க: | 10.

ஸ்ஹெர ! - ஜகத் காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ஐச்வர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

ஸவஜ்ஜொரெவ ஹிஸமஸ்ஸாஹ்ருதிக்வயி - நித்ய விபூதி உண்டாயிருக்க, இவற்றை இழக்கையாலே, ‘ ஸ ஸாகாகீ நரஜெத ’ என்னும்படி தனிமைப்பாடாய், ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஸ்தாவராந்தமான ஐந்து ஜாதத்துக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்துக் குறைதீர்த்தா யென்னும்படி அகாரண ஸௌஹ்ருத்தான உன் பக்கல்.

ஸூாஜிநு - இவற்றை உண்டாக்குகிற இது உன் பேருக வேண்டிற்று, இவற்றோடு உண்டான குடல் துடக்கிறே. ‘ ஸூஸீஹிஸ ’, ‘ உவாஷெத்தூ ’ என்றிறே அபியுக்தர் வார்த்தை; ஸ்வ வ்யதிரிக்த ஸகல சேதநாசேதநங்களும் உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமான ஸ்வாமித்வத்தை யுடையவனே!

ஊஷஊரஸிதவஸூமுகவம் ந விஜ்ரும் - ஸகல வாங்மநஸாகோசரமான த்வத் விஷய ஸ்தோத்ரத்துக்கு யோக்யனும்படி என்பக்கல் உண்டான வத்ஸலத்வம் உனக்கு ஆச்சர்யமோ ? ‘ கிஜ்ரு வி ஜ்ரு இதூ்ஷி. ஜகத் காரணத்வத்தாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனென்றும், ‘ காரணம் தூயெயூ: ’ என்கையாலே ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயன் என்றும், ‘ ஸாஷிஜெ வாஜநூயாதி ’ என்கையாலே ப்ராப்யனென்றும், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைத் தன் பேருகப் பண்ணுகையாலே ஸர்வ ஸ்வாமியென்றும், தாம் ஸ்தோத்ரத்திலே மூளும்படி முகங்காட்டுகையாலே ஆச்ரித வத்ஸலனென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(11) ஸூாஹாவிகா நவயிகா திஸயெஸி த்ரகவம் - இத்தால் பரத்வ லக்ஷணம் சொல்லுகிறது.

ஸூாஹாவிகெதி - கீழ், கதி ஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்றது. இதில், விசேஷவாசியான சிவ சம்ப்வாதி சப்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவன் நாராயணனேயென்று ஸர்வவேதாந்த வ்யாக்யாநமாய், அநந்யபரமான நாராயணாநுவாக ஸித்தமான பகவத் பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்வாபாவிக சப்தத்தாலே, கர்மோபாதிகமாய்,அத்தாலே அநித்யமாய்த் துக்கமிச்ரமானப்ரஹ்மாதிகள் ஐச்வர்யத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அநவதிகாதிசய சப்தத்தாலே நித்யரையும் முக்தரையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. ‘ ஸஹ்ஸுாஷவதி ’ என்றும், ‘ஸதூகாஉஃ ஸதூஸம

ஸ ஸூா ஸிவ ஸுதஊவ: வாஉஸூாாஷி
தெதெஉவி யஸ ஊஹிஊணஸ்வவிஷூஷ ஷெ || 11.

ஹூ: ’ என்றும், நித்ய முக்த விஷயமான ஐச்வர்யங்களும் பகவதாயத்தமாய் ஸாவதிகங்களுமாய் இருக்கையாலே, ஸஸஸிதூகவம் என்கிற அஸாதாரண ஸ்வரூப நிர்த்தேசத்தாலே நிர்விசேஷ சின்மாத்ரம் வஸ்துவென்ற பௌத்தகதிகளான வேதாந்திகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

நாராயண - ஸத் ப்ரஹ்மாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களையும், விசேஷவாசியான சிவ சம்ப்வாதி சப்தங்களையும் நாராயணன் பக்கலிலே வ்யவஸ்தாபிக்கிற நாராயணாநுவாகம் சொல்லுகிற இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணமென்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணப்படுகிறது.

க்வயி - ஸர்வ வேதாந்தங்களிலும் ஸர்வாதிகனாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவனாய், இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்தவனான உன் பக்கலிலே.

ந ஜூஷ்டி - உக்தமான ஐச்வர்யத்தைப் பொறாதே ஒழிகிறவன்.

வெஷிக: க: - ஸஸ ாஹ்ண ஜதூயஸ்:. ‘ யொவிஷ்ணும் ஸதூம் ஜெஷி’, ‘ விஷ்ணுஹக்கி விஹீநாயஃ ஸவஸாஸ்த்ராயவெதூவி । ஸ ாஹ்ணம் தஸ ந ஸவெதூவெஸாதூதி நிஸவெதாம்,’ ஜதூாஷி. ‘ஷிரணூமஸூஊவதஸ்தாஜெ ’, ‘ ஜதஸ்ஜாத: வதிஎக ஞஷீக ’, ‘நகிஙா கவதூர:,’ ‘ஸாக ஸாவ ஜொ தவிதீயாய தஷெ’ இத்யாதிகளிலே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு ஸர்வேச்வரத்வம் ஓதாநிற்க, சிவ சம்ப்வாதி சப்தம் நாராயணனை ப்ரதிபாதிக்கிறது என்னென்று இப்ரமாணங்களளவில் அபர்யவஸித்தவன் வைதிகன் அல்லனென்று க்ஷேபித்தபடி. எங்ஙனேயென்னில்,— ‘ ஸ ஸூா ஸ ஸிவஸெநூ: ’ இத்யாதிகளிலே பரிஹரித்ததென்கிறது உத்தரார்த்தம். ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களோடே ஸம்ப்ரதிபந்ந க்ஷேத்ரஜ்ஞனை இந்த்ரனையும், பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமான முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் ஸமபிவ்யாஹரிக்கையாலே அவர்களுடைய அநீச்வரத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம் என்கிறது.

ஸதெவி - இந்த ச்லோகத்திலே ஈச்வரதயாப்ரஸித்தரான இவர்களும், சேஷபூதராக ஸம்ப்ரதிபந்நரான இவர்களும்.

யஸ - ‘ நாராயண ஊரா வெஜா: ’ என்று ஸர்வ வேதாந்த ப்ரஸித்தியை நினைக்கிறது.

ஊஹிஊணவ விஷூஷெ - ஸர்வேச்வரமஹிமையாகிற கடலிலே ஒரு பிந்துமாத்ரமென்று நாராயணாநுவாகம் தானே பரிஹரியாநின்றது

கஃ ஶ்ரீஃ ஶ்ரியஃ பரமஸத்த்வஸமாஶ்ரயஃ கஃ
கஃ புண்டரீகநயநஃ புருஷோத்தமஃ கஃ ।
கஸ்யாயுதாயுதஶதைககலாம்ஶகாம்ஶே
விஶ்வம் விசித்ரசிதசித்ப்ரவிபாகவ்ருத்தம் ॥ 12.

என்கிறார். யஸ்ய தே - என்று ச்ருதிப்ரஸித்தியையும் தமக்கு இவ்வர்த்தத்தில் உண்டான ஸாக்ஷாத்காரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

(12) இதில் விப்ரதிபத்திக்ஷமங்கள் அன்றியிலே, தனித்தனியே பூர்ணமாய் வஸ்து ஸாமர்த்யாபரநாமமான லிங்கங்களிலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கஃ ஶ்ரீஃ ஶ்ரியஃ - ஈச்வர வ்யதிரிக்த ஸகல சேதநாசேதநரும், தந்தாமுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகளுக்காகப் பற்றவேண்டும்படியான மேன்மையுடைத்தான பிராட்டியும், தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகளுக்காகப் பற்றவேண்டும்படியான மேன்மையையுடையார் உன்னையொழிய ஆர்? கிம்க்ஷேபே, ஆர்த்தமாகவில்லை என்றபடி. 'ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்,' 'அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ', 'திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்' என்னக்கடவதிறே.

பரமஸத்த்வஸமாஶ்ரயஃ கஃ - பரமசப்தத்தாலே ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களையும், அத்தோடு ஸம்மிஶ்ர ஸத்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. சுத்த ஸத்வத்துக்கு ஆச்ரயமான விக்ரஹாதிகளை உடையவனார்? 'மஹாந் ப்ரபுர்வை புருஷஃ ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தகஃ' 'ஆதித்யவர்ணம் தமஸஃ பரஸ்தாத்' இதி.

கஃ புண்டரீக நயநஃ - ஸ்வாநுபவாநந்த த்ருப்தியாலும், ஆச்ரிதார்த்த நீர்மைகளுக்கு ப்ரகாசகமாயும், ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான திருக்கண்களையுடையவன் ஆர்? 'தஸ்ய யதா புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ' 'மஹாவராஹ ஸ்புட பத்மலோசநஃ,' 'ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ', 'தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்'.

புருஷோத்தமஃ கஃ - உன்னையொழிய புருஷாணாம் உத்க்ருஷ்டதமராயிருக்கிறார் ஆர்? 'யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோऽஹம்' இத்யாரப்ய 'அதோऽஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதிதஃ புருஷோத்தமஃ' என்று ஆப்தரான தேவரீரே அருளிச்செய்திலீரோ?

ஸ்ரீ:.

தீபிகாபிமானிகளுக்கு ஓர் விஜ்ஞாபனம்.

நம்முடைய ஆபீஸில் 14 - வது ஸப்புடத்தில் 7 - முதல் 12 - வது முடிய உண்டான சஞ்சிகைகளும் 16 - வது ஸப்புடத்தில் [illegible] - முதல் 12 - வது முடிய உண்டான சஞ்சிகைகளுமே இருக்கின்றன. மீதமுள்ள சஞ்சிகைகள் ஒன்றுகூட ஆபீஸில் இல்லை.

192-6ௌ டிசம்பர்மீ 20உ முதல் 1927-ம்ௌ ஜனவரிமீ 20உ வரையிலும் ஸ்ரீ. வை. வி. சபைச்

சந்தாவரவு.

முன் அரிக்கைப்படி வரவு ரூபா.	114	13	0
ஸ்ரீ. உ. வே. சேஷாத்திரி அய்யங்கார், தில்லைஸ்தானம்.	3	0	0
,, டி. எம். நரசிம்மாசாரியார், ஈரோடு.	3	0	0
,, டி. கிருஷ்ணய்யார், வெத்தலைகுண்டு.	3	0	0
,, எ. வி. ராமசாமி அய்யங்கார், சங்கரிதுர்க்கம்.	3	0	0
,, பி. என். சேஷய்யங்கார், ஸ்ரீரெங்கம்.	3	0	0
,, ஏ. ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார், கும்பகோணம்.	3	0	0
,, எ. கோபாலய்யங்கார், கும்பகோணம்.	3	0	0
,, ஆர் கோபாலசாமி அய்யங்கார், ஸ்ரீரங்கம்	3	0	0
,, வி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், செங்கல்பட்டு.	3	0	0
,, டி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், சேலம்.	3	0	0
,, வெங்கடாசாரியார், திருபாடி.	3	0	0
,, பி. டி. கிருஷ்ணய்யங்கார், செங்கல்பட்டு.	3	0	0
,, கே. ஆர். கோபாலய்யங்கார், ஹைதராபாத்.	3	0	0
,, டி. ஆர். வெங்கடாசாரியார், ஸ்ரீரங்கம்.	3	0	0
,, வி. வெங்கிட கிருஷ்ணமாசாரியார், திருவல்லிக்கேணி.	1	8	0
,, ராகவாச்சாரி, பட்டாளம்.	3	0	0
,, வரதாச்சாரி, கொட்டாச்சேரி.	3	0	0
,, எம். ராமய்யங்கார், தண்டரை.	3	0	0
,, எம். கே. ராமானுஜா சாரியார், கடப்பை.	3	0	0
,, கே. வி. ரெங்காசாரியார், பொன்விளைந்தகளத்தூர்.	3	0	0
,, ஸ்ரீ. கிருஷ்ணமாச்சாரியார், ஸ்ரீரங்கம்.	5	12	0
,, சக்கரவர்த்தி. வெங்கடாசாரியார், புதுக்கோட்டை.	3	0	0
,, டாக்டர் எம். எ கிருஷ்ணய்யங்கார், கோராபேட்டை.	3	0	0
,, டி. எஸ். ராஜகோபாலாச்சாரியார், ஹைதராபாத்.	3	0	0
,, கே. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், ஜியார்ஜ்டவுண்.	3	0	0
,, டி. ஆர். ராஜகோபாலாச்சாரியார், மதராஸ்.	5	0	0
,, டாக்டர். டி. எஸ். சந்திரசேகரய்யர், ராயப்பேட்டை.	3	0	0
,, ரா-ரா-ஸ்ரீ. வெங்கடசாமிநாயுடு, வெளிக்குடி.	3	0	0
,, ஆர். ஸ்ரீநிவாஸன், பரங்கிமலை.	3	0	0
,, சில்லரை வித்துமுதல் வரவு.	1	11	0
	206	12	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, மதிராஸ்.

போஷகர்.

ராவ்ஸாஹிப் ஸ்ரீ. உ.ப. வே. டி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், டில்லி.

ஸபாத்யக்ஷர்.

[illegible] ஜஸ்டிஸ் ஸ்ரீ. உ.ப. வே. வ. வே. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், பி. ஏ. பி.எல்.

ஸபாத்யக்ஷ ப்ரதிநிதிகள்:

1. ஸ்ரீ. உ.ப. வே. எஸ். ராஜகோபாலாசார்யர், மன்னார்குடி.
2. ,, கோதண்டராம அய்யங்கார், பி. ஏ., எம். எல்., தஞ்சாவூர்.
3. ,, கோபாலாசாரியர், எம். ஏ., பி. எல். திருச்சிறுப்பள்ளி.
4. ,, வ. பாஷ்யமய்யங்கார், பி. ஏ. பி. எல். மதுரை.
5. ,, திவான்பஹதூர் ஸ்ரீமான் ராமபத்ர நாயுடுகாரு, ஜமீன்தார், தொட்டப்ப நாயக்கனூர்.

காரியதர்சி

ஸ்ரீ. உ.ப. வே. எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார், பி. ஏ. பி. எல்., மயிலாப்பூர்.

உதவிகாரியதர்சி.

ஸ்ரீ. உ.ப. வே. கே. டி. ஸுந்தரராஜாசார்யர், பி. ஏ. எல். டி. ஜியார்ஜ் டவுன் சென்னை

THE VEDANTA DIPIKA

A Tamil monthly Journal of Hindu Religion & Philosophy.

All literary communications, letters for publication etc. should be addressed to

S. Vasudevachariar B. A., L. T.,
Editor, Vedanta Dipika. Mambalam, Saidapet.

Money orders and cash remittances should be sent to

S. Gopalaswami Aiyangar B. A., B. L.,
High Court Vakil,
5. North Mada street, Mylapore.

All other communications should be addressed to

K. T. Sundara Raja Chariar B. A., L. T.,
Assistant Secretary Sri V. S. Sabha,
10. Katchaleswarar Agraharam,
George Town, Madras.

N. B. Subscribers are requested to send their subscriptions to the Secretary at their earliest convenience. Intending advertisers are requested to apply to the Assistant Secretary for terms.

Published by the Secretary Sri Vaishnava Siddhanta Sabha, Madras.